Το φύλλον Δραχμή 1 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρέχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κων/πολέως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δρ. 48. Ἑξάμηνος δρ. 12. Τρίμηνος δρ. 12.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διάτμ. 50.—Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟΥ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 88, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος | Ἐν Ἀθήναις, 8 Μαρτίου 1924 | Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 15

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[*Μυθιστόρημα τοῦ Δοχαγοῦ* ΟΑΝΒΙΤ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνας μύδρος τὸν βρῆκε στὴν κοιλιὰ καὶ τὸν πέρασε πέρα-πέρα.

Ὁ στρατηγὸς Περρεγκὼ τὸν δέχτηκε στὴν ἀγκαλιά του. Μὰ σχεδὸν ἀμέσως μιὰ σφαῖρα τὸν βρῆκε κι' αὐτὸν στὸ μέτωπο καὶ τὸν ἄφησε στὸν τόπο.

Ὅρμησαν καὶ σήκωσαν τοὺς δυὸ δοξασμένους νεκροὺς καὶ τοὺς μετέφεραν πίσω ἀπ' τὰ χαρακώματα, μέσα στὴ γενικὴ συντριβή.

Σὲ λίγο ἕνα φορεῖο περνοῦσε σιωπηλὰ μέσ' ἀπ' τὶς γαλλικὲς γραμμές. Ὁ Ἐρρῖκος ἀκολουθοῦσε μὲ τὸ πιλήκιο στὸ χέρι, μόλις κρατῶντας τὰ δάκρυά του.

Ὁ Νεμοὺρ στάθηκε προσοχὴ καὶ κατέβασε τὸ ξίφος του.

— Στρατιῶτες κι' ἀξιωματικοί! φώναξε. Χαιρετήστε τὸ στρατηγό σας ποὺ περνᾷ γιὰ τελευταία φορά!

Ἔφεραν τὸ σῶμα τοῦ Δαμρεμὸν στὴ σκηνή του.

Μὰ στὴν κρίσιμη ἐκείνη στιγμὴ δὲ μποροῦσαν ν' ἀπορροφηθοῦν ἀπὸ τὸ πένθος. Ὁ στρατηγὸς Βαλέ, ποὺ ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγία, ἔδωκε διαταγὲς γιὰ τὴν ἐπίθεση.

Ἡ εἴδηση ἐγέννησε στὰ χαρακώματα ἀπερίγραπτον ἐνθουσιασμό. Κάθε στρατιώτης τὸ θεωροῦσε ζήτημα τιμῆς νὰ ἐκδικηθῇ τὸ θάνατο τοῦ στρατηγοῦ του, κι' ὁ συνταγματάρχης Λαμορισιέρ, διοικητὴς τῶν ζουάβων, ποὺ ἔλαβε διαταγὴ νὰ ὁδηγήσῃ τὴν πρώτη ἐπιθετικὴ φάλαγγα, ἐδήλωσε στὸ στρατηγὸ Βαλέ:

— Στρατηγέ μου, στὶς δέκα θἄχουμε κυριεύσει τὴν πόλη... ἢ θἄχουμε σκοτωθῆ! Ἕν' ἀπ' τὰ δυό!

Στὶς ἕξη τὸ πρωΐ, ὁ στρατηγὸς Βαλὲ φώναξε τὸ λοχαγὸ Γκαρδαρέν.

— Λοχαγέ, τοῦ εἶπε, θὰ βρῆτε τὸν πιὸ γενναῖο ζουάβο σας καὶ θὰ διατάξετε νὰ πάῃ νὰ ἰδῇ ἂν τὸ ἄνοιγμα εἶναι κατάλληλο γιὰ πέρασμα.

— Στρατηγέ μου, ἀπάντησε ὁ Γκαρδαρέν, δὲν παραδέχομαι ὅτι στὸ λόχο μου ὑπάρχει ζουάβος πιὸ γενναῖος ἀπ' τὸ λοχαγό του. Ὥστε θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ διαβιβάσω τὴ διαταγή σας... στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου!

«Ὁ Ἐρρῖκος γλύστρησε ἀδιάκοπα μέσα στὴν τρύπα...» (Σελ. 114, στ. γ'.)

— Σᾶς τὸ ἐπιτρέπω! εἶπε εὐχαριστημένος ὁ Βαλέ.

Ὁ γενναῖος λοχαγός, μαζὶ μ' ἕναν ἄλλο συνάδελφό του, πῆγε, κάτω ἀπ' τὶς ἐχθρικὲς σφαῖρες, νὰ κάμῃ τὴν «ἀναγνώριση» καὶ—θαῦμα ἀληθινὸ!—γύρισαν κι' οἱ δυὸ ἄθικτοι.

Τὸ ρῆγμα ἦταν ἀπότομο, μὰ μποροῦσε νὰ χρησιμεύσῃ γιὰ πέρασμα.

Οἱ φάλαγγες σχηματίσθηκαν στὰ χαρακώματα. Ὁ Ἐρρῖκος βρισκόταν στὴν πρώτη γραμμή, στὴν «κεφαλὴ τῆς ἐπιθέσεως» ποὺ τὴν ἀποτελοῦσαν τριακόσιοι ζουάβοι, σκαπανεῖς τοῦ μηχανικοῦ καὶ δυὸ λόχοι τοῦ 2ου τῶν ἐλαφρῶν.

Στὶς ἑπτὰ δόθηκε τὸ σύνθημα κι' οἱ πρῶτοι γενναῖοι πέρασαν τὸ χαντάκι.

Τὸ ξεκίνημα ἦταν τόσο ἀστραπιαῖο, ὥστε δὲν ἐστοίχισε παρὰ δύο νεκρούς. Κι' ἄρχισε ἡ εἰσβολή, κάτω ἀπὸ τρομερὸ τουφεκίδι.

Ὁ Ἐρρῖκος, μεθυσμένος, σκαρφαλώνει στὸ ἄνοιγμα. Μὲ τὸ σπαθὶ του στὸ δεξί, τὸ πιστόλι στ' ἀριστερό, τρέχει πρῶτος ἀπ' ὅλους... Μέσ' ἀπ' τοὺς καπνούς, διακρίνει κιόλας τὶς σιλουέττες τῶν τούρκων πολεμιστῶν... Οἱ σφαῖρες σφυρίζουν. Τοῦ πέφτει τὸ πιλήκιο. Μὰ ξαφνικὰ σταματάει. Τὸν φωνάζουν:

— Ὑπολοχαγέ! φωνάζει ὁ Λαμορισιέρ. Πίσω ἀμέσως! Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ μπῆς πρὶν ἀπὸ μένα... ἀλλοιῶς σοῦ τινάζω τὰ μυαλά!... Ἐγὼ θὰ βρεθῶ πρῶτος ἐκεῖ-πάνω!

Πίσω τους τὰ στρατεύματα τῆς ἐπιθέσεως, μὲ τὰ κόκκινα πανταλόνια καὶ τὰ ψηλὰ πιλήκια, μοιάζουν σὰν ἀπέραντη παλίρροια.

Ὁ Λαμορισιὲρ περνᾷ πρῶτος, δεύτερος ὁ Ἐρρῖκος. Καὶ μέσα στὶς τρομαχτικὲς ὁμοβροντίες τῶν τουφεκιῶν, φθάνουν στὶς ἐπάλξεις.

Εἶναι τέσσερις: ὁ Λαμορισιέρ, ὁ Ἐρρῖκος, ἕνας ταγματάρχης κι' ὁ λοχαγὸς Γκαρδερέν, κρατῶντας τὴ σημαία τῶν ζουάβων.

Οἱ Ἄραβες ἀφίνουν τὶς θέσεις των. Μὰ ὀχυρώνονται πιὸ πέρα καὶ ρίχνουν, ρίχνουν ἀδιάκοπα.

Ἡ Γαλλικὴ σημαία ἐστήθη, ἀπ' τὸ χέρι τοῦ Λαμορισιέρ, σ' ἕνα σωρὸ ἐρειπίων κι' οἱ στρατιῶτες τῆς πρώτης φάλαγγας ποὺ φθάνουν τώρα, τὴ χαιρετοῦν μὲ ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγές, ποὺ βρίσκουν ἀλλεπάλληλη ἀπήχηση στὴ δεύτερη φάλαγγα. Ἔχει ὁρμήσει

κι' αὐτή, ὑπὸ τὴ διοίκηση τοῦ συνταγματάρχη Κόμπ.

—'Εμπρός! 'Εμπρός!

Σ' αὐτὸ τὸ πρόσταγμα τοῦ Λαμορισιέρ, οἱ Γάλλοι στρατιῶτες ξεχύνονται στὴν πόλη ποὺ ἁπλώνεται μπρός τους.

Ποῦ πηγαίνουν;

Κανεὶς δὲν ξέρει. Καθένας τρέχει ἴσα μπροστά του, μεθυσμένος, ὑπνωτισμένος, ἀνάμεσα σὲ καπνούς, σὲ κραυγές, σὲ ἀλλαλαγμούς... Ρίχνονται στὴν πόλη, ὅπως θᾶπεφταν στὸν κρατῆρα ἑνὸς ἡφαιστείου.

'Εμπρός! 'Εμπρός!...

Ζοῦν; 'Ονειρεύονται; Δὲν τὸ ξέρουν! Ξέρουν μόνο ὅτι πρέπει νὰ νικήσουν! Γιατὶ αὐτὴ τὴ φορά, ἤττα θὰ σήμαινε ἀτίμωση.

Βγαίνοντας ἀπ' τὸ τεῖχος, οἱ Γάλλοι στρατιῶτες βρίσκονται μέσα σὲ λαβύρινθο δρομίσκων.

Παντοῦ ὁδοφράγματα!

Μέσ' ἀπ' τὶς γρίλλιες τῶν παραθυριῶν, μέσ' ἀπ' τὰ «μουσαραμπὶ»—τὰ ἀραβικὰ καφάσια—προβάλλουν ἄπειρα «μουκαλάς», ἀραβικὰ ὅπλα μὲ μακρυὲς κάννες, πετῶντας δέσμες ἀπὸ φλόγες. Οἱ σφαῖρες διασταυρώνονται ἀνάμεσα στὰ σπίτια, οἱ τοῖχοι ξεφτίζονται. Φωνές, βλαστήμιες καὶ κάθε εἴδους βρισιὲς ἀνακατώνονται μέσα στὸ θόρυβο τῆς μάχης.

Τέλος, ὕστερ' ἀπὸ χίλια ἐμπόδια, βρίσκονται ἀντίκρυ σ' ἕνα κτίριο μὲ τουφεκήθρες, χτισμένο μὲ γερὴ πέτρα. Εἶναι ὁ στρατώνας τῶν γενιτσάρων καὶ ὑπερασπίζεται πολὺ καλά. Οἱ ζουάβοι κι' οἱ σκαπανεῖς ἁρπάζουν λοστοὺς καὶ μαδέρια κι' ὁρμοῦνε. Τὸ κτίριο κυριεύθηκε «ἐξ ἐφόδου».

Ὁ 'Ερρῖκος Καρδινιὰκ μὲ μερικοὺς στρατιῶτες τοῦ 2ου τῶν «ἐλαφρῶν» κυνήγησε τὸν ἐχθρό, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ στενὰ δωμάτια τοῦ ἰσογείου. Χρειάστηκε νὰ τὰ καταλάβῃ ἕνα πρὸς ἕνα! Κι' ἀπ' τὶς σχισμάδες τῶν πατωμάτων ἀκόμα ἔβγαιναν κάννες τουφεκιῶν, ποὺ ξερνοῦσαν φωτιά. Τέλος ὁ 'Ερρῖκος φθάνει σ' ἕνα εἶδος θολωτοῦ δωματίου, κλεισμένου μὲ σιδερένια πόρτα.

Πουθενὰ ἐχθρός! 'Ωρισμένως ἔχουν κρυφτῆ ἐκεῖ-μέσα!

Πραγματικῶς, μέσ' ἀπὸ ἕναν καγκελωτὸ φεγγίτη, γυαλίζουν δυὸ μάτια... 'Ο ἐχθρὸς εἶν' ἐκεῖ!

'Ένας λοχίας εἶδε κι' αὐτός. 'Ορμᾷ στὴν πόρτα... μὰ σωριάζεται νεκρός!

— 'Ένα λοστό! φωνάζει ὁ ἀξιωματικός. Νὰ ρίξουμε τὴν πόρτα!

Μὰ μόλις εἶχε προφέρει αὐτὲς τὶς λέξεις, μιὰ τρομερὴ ἔκρηξη τοὺς τυλίγει ὅλους σὲ μιὰ ἐκτυφλωτικὴ λάμψη. Τὸ κτίριο φαίνεται σὰ ν' ἀναπήδησε στὸν ἀέρα, οἱ πέτρες, τοῦ θόλου πέφτουν βροχή, οἱ τοῖχοι διαλύονται, τσακίζονται, γίνονται ἄμορφος σωρός.

Οἱ πλάκες τοῦ πατώματος πετάγονται ψηλὰ σὰ νᾶχε γίνει τρομερὸς σεισμὸς κι' ὁ Καρδινιάκ, μ' ἕνα βούϊσμα στ' αὐτιά, πέφτει ἀνάμεσα σὲ τοῦβλα, σ' ἐρείπια, σὲ σύννεφα σκόνης!

Εὐτυχῶς γλύτωσε μὲ μερικὲς τσαγρουνιὲς κι' ἕνα μικρὸ σχίσιμο στὸ μέτωπο. Μὰ εἶχε διατηρήσει τὸ λογικό του καὶ τὴ θέλησή του. Σηκώνεται ἀπάνω καὶ φωνάζει τοὺς στρατιῶτες του.

Κανένας!

Μόνο ἕνας προβάλλει μέσ' ἀπ' τὰ ἐρείπια. 'Ο δυστυχισμένος εἶχε σκοτωθῆ ἀπὸ ἕνα ὀγκόλιθο ποὺ κύλησε ἀπ' τὴν κορφὴ τοῦ τοίχου.

Κοιτάζει γύρω του. Οὔτε ἡ πόρτα ἀπ' ὅπου μπῆκε, οὔτε ἡ σιδερένια πόρτα μὲ τὸ φεγγίτη ὑπάρχει πιά. Τὰ ἐρείπια σκεπάζουν τὰ πάντα, λείψανα τοίχων καὶ ξύλων εἶν' ἕτοιμα νὰ γκρεμιστοῦν ἀπάνω του.

— Ζωντανὸς θὰ ταφῶ δῶ πέρα; συλλογίζεται ὁ 'Ερρῖκος. Πρέπει νὰ βροῦμε διέξοδο!

Προσπαθεῖ νὰ βγάλῃ ἕνα μαδέρι, μὰ ὅλα τὰ ὑλικὰ τοῦ τοίχου ἔχουν διαλυθῆ, μόλις διατηρῶντας τὴν ἰσορροπία, καὶ σωριάζονται στὸ πρῶτο ἄγγιγμα.

— Γοῦστο θᾶχε νὰ σκοτωθῶ μονάχος μου! ψιθυρίζει ὁ 'Ερρῖκος.

Μὰ ξαφνικὰ τεντώνει τ' αὐτί. Μέσ' ἀπ' τὶς σχισμάδες τοῦ τοίχου φτάνουν ἀμυδρὲς φωνὲς καὶ παιδιάτικα κλάμματα.

Τρέχει καὶ βάζει τ' αὐτί του στὴ ρωγμὴ τοῦ τοίχου. 'Ανατριχιάζει:

— 'Έλεος!.. 'Έλεος γιὰ τὰ παιδιά μου!

Εἶναι μιὰ φωνὴ ἀνδρική, ποὺ σκεπάζει παιδιάτικες φωνές. 'Ακολουθεῖ θόρυβος πάλης καὶ κυνηγητοῦ.

Ποιοὶ εἶν' αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ ζητοῦν βοήθεια; Πῶς οἱ μικροὶ αὐτοὶ Γάλλοι κι' ὁ πατέρας τους βρέθηκαν στὰ χέρια τῶν 'Αράβων;

Ὁ 'Ερρῖκος δὲν ἔχασε καιρὸ γιὰ νὰ σκεφθῆ. Ξέχασε τὴ μάχη, τὴν ἐπίθεση, τὴν ἔκρηξη, τὸ γκρέμισμα, ὅλα! Πρῶτ' ἀπ' ὅλα τώρα ἔπρεπε νὰ σώσῃ τοὺς δυστυχισμένους ποὺ τὸν παρακαλοῦσαν μὲ τόση ἀπελπισία!

Ναί, μὰ πῶς νὰ τοὺς φθάσῃ;

'Έκαν' ἕνα βῆμα πίσω καὶ κοίταξε καλὰ τὸν τοῖχο. Μάζεψε ὅλες τὶς δυνάμεις του κι' ὅρμησε ἀπάνω του.

Τὸ σπάσιμο τοῦ τοίχου ἀκολουθοῦσε ἑλιγμούς, σὲ τρόπο ποὺ ἀποχώριζε ἕνα μέρος ἀπ' τ' ἄλλα. Ὁ 'Ερρῖκος ἔχωσε τὰ χέρια μὲς στὶς σχισμάδες, ἀγκάλιασε σφιχτὰ τὸν πέτρινον ὄγκο καὶ τὸν τράβηξε μ' ὅλες τὶς δυνάμεις ποὺ τοῦ ἔδινε ἡ θέλησή του.

Τὰ νύχια του εἶχαν ματώσει, τὸ μέτωπό του ἦταν μούσκεμμα.

'Επὶ τέλους! Ὁ ὀγκόλιθος εἶχε ὑποχωρήσει. Παραμέρησε καὶ τὸν ἄφησε νὰ κυλήσῃ μπρός του σὰν ἕνα νικημένο τέρας!

Τότε, μέσ' ἀπ' τὴ σκόνη ποὺ σηκώθηκε, κοίταξε στὸ ἄνοιγμα: 'Ένας μεγάλος σωρὸς ἀπὸ γκρεμισμένα ὑλικὰ καὶ πέρα, στὸ βάθος, τὸ φῶς τῆς ἡμέρας!

Ὁ 'Ερρῖκος γλύστρησε ἀδίστακτα μέσα στὴν τρύπα, ἀφοῦ πρῶτα πῆρε τὸ πιστόλι στὸ χέρι καὶ κράτησε καλὰ τὸ σπαθί.

'Η τρύπα δὲν εἶχε μῆκος μεγαλύτερο ἀπὸ ἕνα μέτρο. Σὲ λίγα δευτερόλεπτα, τὸ κεφάλι τοῦ ἀξιωματικοῦ πρόβαλε ἀπ' τ' ἄλλο μέρος καὶ κοίταξε:

'Ένας μαῦρος μὲ τὸ πρόσωπο γεμάτο γαλάζια στιγματικὰ κεντίδια, εἶχε σφάξει μὲ τὸ γιαταγάνι του ἕναν ἄνθρωπο καμμιὰ σαρανταριὰ χρόνων καὶ κυνηγοῦσε τώρα γύρο στὸ δωμάτιο ἕνα κοριτσάκι δεκατεσσάρων χρόνων, ποὺ ξεφώνιζε κατατρομαγμένο.

Μέσα στὴν ἄγρια του λύσσα, ὁ μαῦρος δὲν εἶχε ἰδεῖ τὸ σῶμα τοῦ ὁπολοχαγοῦ ποὺ πρόβαλε καὶ σημάδευε κιόλας ἀπάνω του.

'Έπεσε μιὰ πιστολιά. Ὁ μαῦρος χτυπήθηκε στὰ νεφρὰ καὶ σωριάστηκε δίπλα στὸ θῦμα του, ἐνῷ τὸ πρόσωπό του φανέρωνε πόνο καὶ κατάπληξη μαζί.

'Αλλὰ ἦταν μόνο πληγωμένος. 'Ανορθώθηκε στὸν ἀγκῶνα κι' ἑτοιμάστηκε, μὲ τὸ γιαταγάνι στὸ χέρι, νὰ πολεμήσῃ ὡς τὴν τελευταία του στιγμή.

('Ακολουθεῖ)

HENRI-CHARLES READ (*)

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ

Στὸ γρήγορο ἅρμα της ἡ Νύχτα
θλιμμένη φεύγει, ἀσπριδερή,
κι' ὡχρὸ μέσ' στ' οὐρανοῦ τὰ πλάτη
κάθε ἄστρο τὴν ἀκουλουθεῖ.

'Η μέρα ἀρχίζει· μιᾶς δροσάτης
αὔρας ὁ ἀθόρυβος ἀχὸς
πάει τὴν αὐγὴ νὰ χαιρετήσει
καὶ τὸ καθάριο τοῦ ἥλιου φῶς.

Ξανὰ ἡ Αὐγὴ ροδοβαμμένη
καὶ σ' ἀριὰ νέφη τιλιγμένη,
ντύνει τὰ σπίτια ἀγαλινά

μ' ἕνα ἁπαλό, ρόδινο χρῶμα
καὶ μιὰν ὡραία ἡμέρα ἀκόμα
στὴ χώρα φέρνει ποὺ ξυπνᾷ.

ΙΩ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

(*) **Σημ. τοῦ Μετ.** Ὁ Henri-Charles Read, ποὺ ἔγραψε τὸ παραπάνω τραγούδι, γεννήθηκε στὶς 24 Αὐγούστου 1857 στὸ Παρίσι καὶ πέθανε στὴν ἴδια πόλη στὶς 2 Δεκεμβρίου 1876, δηλ. σὲ ἡλικία 19 χρονῶν, παιδὶ ἀκόμα. Τὰ τραγούδια ποὺ πρόφτασε νὰ γράψῃ, ἐκδοθήκανε τρεῖς φορὲς ὡς τὰ 1888 μὲ τὸν τίτλο «Poésies posthumes» καὶ θαυμάζονται γιὰ τὴ λεπτότητα καὶ τὴ χάρη τους.

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΗΣ ΖΩΗΣ

ΑΠ' ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ

Πολλὰ χειμωνιάτικα βράδια, ποὺ κλεισμένος μέσ' στὴν κάμαρά μου, μονάχος, κάθομαι καὶ διαβάζω ὁλόκληρες ὧρες, ἐνῷ ἔξω βρέχει ἀδιάκοπα κι' ὁ βορριὰς σὰ μανιασμένος γυρεύει λές, στὴ μεγάλη του ὀργή, νὰ ξεριζώσει τὰ κλειστὰ παραθυρόφυλλα,—ἡ μιὰ πίσω ἀπ' τὴν ἄλλη μοῦ ἔρχονται οἱ ἀναμνήσεις ἀπὸ μιὰν ἀμέριμνη παιδιάτικη ζωή, στὴν ἀξέχαστη πατρίδα, στὸ πατρικό μου σπίτι, κοντὰ στ' ἀγαπημένα μου πρόσωπα.

Θυμᾶμαι τὶς βραδυὲς τοῦ χειμῶνα, μέσα στὴ ζεστὴ τραπεζαρία, σιμὰ στ' ἀναμμένο μαγκάλι, τριγύρω στὴν ἀλησμόνητη γιαγιὰ ποὺ μᾶς ἔλεγε τὰ θαυμάσια ἐκεῖνα παραμύθια. Κι' εἶναι σὰ νὰ ἔχω μπροστὰ στὰ μάτια μου ἀκόμη τὴν καλή μου μητέρα, μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι κοντὰ στὴ λάμπα, νὰ ράβει καὶ νὰ διορθώνει τὰ παλιά μας ροῦχα, ρίχνοντας στὸν καθένα μας ἀπὸ ἕνα βλέμμα, γεμάτο ἀγάπη. 'Ετσι περνούσαμε τὶς ὧρες μας εὐχάριστα μέχρι τὴ στιγμὴ ποὺ ἄρχιζαν ὅλων μας τὰ μάτια νὰ σιγοκλείνουν κι' ἔπειτα ἀπὸ τὸ τρυφερὸ καληνύχτισμα μὲ τὴ μαμμά, τὴ γιαγιὰ καὶ τ' ἀδέρφια μου, ἔγερνα στὸ κρεββατάκι μου εὐτυχισμένος, ἀπ' τὴν τόση ἀγάπη ποὺ ἔνοιωθα γύρω μου, κι' ἀποκοιμόμουν.

Θυμᾶμαι τὰ καλοκαιριάτικα δειλινὰ στὴν ἐξοχή κατεβασμένος μὲ τἄλλα μου ἀδέρφια στ' ἀκρογιάλι, νὰ θωροῦμε μὲ θαυμασμὸ τὴν ἀπέραντη θάλασσα, π' ἀνοιγόταν μπροστά μας καταγάλανη, ἔχοντας μερικὰ τῆς κυματάκια στὸ βάθος, χρωματισμένα μὲ τὸ χρυσοῤῥόδινο ἐκεῖνο χρῶμα π' ἀφίνουν οἱ στερνὲς ἀναλαμπὲς τοῦ ἥλιου ποὺ δύνει. 'Η θάλασσα στὰ μικρά μου χρόνια μὲ μάγευε. Ὅταν ὅλα μου τ' ἀδέρφια ἔφευγαν ἀπὸ κοντά μου, γυρνώντας στὸ σπίτι, μ' ἄρεσε νὰ κάθωμαι λίγην ὥραν ὁλομόναχος, μὲ τὰ μάτια βυθισμένα στ' ἀπέραντο πέλαγος, πλάθοντας χίλια δυὸ τρελλὰ ὄνειρα.

Θυμᾶμαι κατόπι τὶς ἡμέρες τοῦ φθινοπώρου, τὶς ψυχρὲς καὶ πένθιμες αὐτὲς ἡμέρες, ποὺ καθισμένος πίσω ἀπ' τὰ κλειστὰ τζάμια, ἔβλεπα κάτω στὸν κῆπο μας, τὰ κίτρινα φύλλα νὰ σωριάζονται στὴ γῆ καὶ τὰ γυμνὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων νὰ σιγοτρέμουν. 'Η ἐποχὴ αὐτὴ τοῦ φθινοπώρου ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ μ' ἔκανε ἐξαιρετικὰ μελαγχολικὸ κι' ἀπαισιόδοξο. Ὅσο περισσότερο μεγάλωνα καὶ τὰ χρόνια περνοῦσαν, τόσο οἱ σκέψεις γιὰ τὸ μέλλον μὲ στενοχωροῦσαν. Καταλάβαινα πὼς ἡ εὐτυχισμένη αὐτὴ ζωὴ δὲν μποροῦσε νὰ ἐξακολουθήσει αἰώνια, πὼς ἔπρεπε μιὰ μέρα, τελειώνοντας τὸ σχολεῖο νὰ φύγω, μακριά, στὴν ἄγνωστη Πολιτεία, καταμόναχος. Κι' ἡ μέρα αὐτὴ δὲν ἀργησε νὰ φτάσει. 'Ηταν μιὰ βροχερὴ καὶ μελαγχολικὴ τοῦ φθινοπώρου, ὅπως τὴν ὀνειρευόμουν. 'Έπειτα ἀπὸ τοὺς τελευταίους ἀποχαιρετισμούς, μὲ συνόδευσαν μέχρι τὸ σταθμὸ κι' ἔφυγα—ποιὸς ξέρει γιὰ πόσα χρόνια...—μακριά...

Πόσο σκληρὴ κι' ἀδάσταχτη μοῦ φάνηκε ἡ ζωὴ τῆς ξενητιᾶς τὶς πρῶτες ἡμέρες!... 'Ενοιωθα τὸν ἑαυτό μου, μέσα σὲ μιὰν ἀπέραντη Πολιτεία, καταμόναχο, δίχως καμμιὰν ὑποστήριξη, δίχως καμμιὰν ἀγάπη κοντά μου. Σιγὰ-σιγὰ κατόπι συνήθισα, μὰ καὶ χωρὶς μιὰ στιγμὴ νὰ περνᾷ, ποὺ νὰ μὴν ποθῶ τὴν εὐτυχισμένη τῆς Πατρίδας μου ζωή.

* * *

Πέρασαν ἀπὸ τότε ἀρκετοὶ μῆνες κι' ἦλθαν τὰ Χριστούγεννα κι' ἡ Πρωτοχρονιὰ νὰ μ' εὕρουν στὴν ξενητιά, μονάχο καὶ λησμονισμένο. Στὴν Πατρίδα τὶς γιορτὲς αὐτὲς τὶς προσμέναμε ὅλα τὰ παιδιά, μὲ ξεχωριστὴ συγκίνηση καὶ λαχτάρα. 'Η ἑτοιμασία μας, ἀπὸ δυὸ μέρες πρίν, ποιὸς νὰ πρωτομάθει τὰ Κάλαντα ἢ νὰ τὰ ξαναθυμηθεῖ ἀπ' τὴν περασμένη χρονιὰ καὶ νὰ βρῇ τὸν πιὸ καλύτερο σκοπό τους· τὰ καινούργια φορέματα ποὺ μᾶς ἔκαναν τὶς ἡμέρες αὐτές· τὰ ζυμωμένα μὲ σουσάμι καὶ καρύδια σιμιγδαλένια Χριστόψωμα· τὰ δῶρα τῆς Πρωτοχρονιᾶς ἀπ' τὸν μπαμπά, τὴ μαμμὰ καὶ τοὺς διαφόρους συγγενεῖς· ὁ χαρούμενος θόρυβος μεσ' στὸ σπίτι· οἱ εὐχὲς τῶν φίλων γιὰ τὴν καινούργια χρονιά· τ' ἀναρίθμητα γλυκὰ καὶ λουλούδια, ποὺ γέμιζαν, τὶς ἡμέρες αὐτές, τὸ μεγάλο τραπέζι τῆς τραπεζαρίας· ἡ βασιλόπητα μὲ τὴ χρυσὴ λίρα, ποὺ θὰ κόβαμε τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς, καὶ τόσα καὶ τόσα ἄλλα πράγματα π' ἀποτελοῦν τὶς καλύτερες ἀναμνήσεις μου, ἀπ' τὶς εὐτυχισμένες ἐκεῖνες παιδιάτικες ἡμέρες... Τώρα τίποτ' ἀπ' αὐτά, ὁ καιρὸς τῶν παιχνιδιῶν τελείωσε πιὰ γιὰ μένα. Μιὰ κάρτα τὰ Χριστούγεννα μ' εὐχές, ἀπ' τὸ σπίτι, κι' ἄλλη μιὰ τὴ Πρωτοχρονιὰ καὶ τίποτ' ἄλλο. Μόνος μου τὸ πρωῒ θὰ σηκωθῶ νὰ πάω στὴν ἐκκλησία, μόνος μου τὸ μεσημέρι θὰ καθήσω στὸ τραπέζι καὶ τ' ἀπόγεμα στὸ παράθυρό μου, θὰ βλέπω μελαγχολικὸς τὴν πρωτοχρονιάτικη κίνηση τῆς Πρωτεύουσας.

'Η ἀρχὴ τοῦ καινούργιου χρόνου, θὰ μὲ κάνει νὰ καταστρώνω νέα προγράμματα ἐργασίας καὶ μελέτης, νὰ συναισθάνομαι ἀκόμη περισσότερο τὸ χρέος ποὺ ἔχω ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ μου καὶ τοῦ σπιτιοῦ μου. Μὲ καινούργιες δυνάμεις κι' ἐλπίδες θάρχίσω νὰ προχωρῶ στὸ δρόμο τῆς ζωῆς, γιὰ τὴ δημιουργία κάποιου εὐτυχισμένου μέλλοντος. Σὰν αὐτὴ τὴ χρονιά, θὰ περάσουν δύο ἀκόμη καὶ κατόπι, φέρνοντας τὸ δίπλωμα, θὰ γυρίσω ξανὰ στὴν Πατρίδα μου.

'Ένα φθινοπωριάτικο δειλινό, τὸ τραῖνο θὰ σταματήσει στὸ σταθμὸ τῆς Πατρίδας. Ὁ Πατέρας, μονάχος του, μὲ προσμένει στὸ σταθμό, μὲ μιὰν ἄμαξα, νὰ μὲ πάρει στὸ σπίτι. Εἶναι γέρος πιὰ τώρα. Μὲ σφίγγει στὴν ἀγκαλιά του μὲ συγκίνηση, μπαίνουμε κι' οἱ δυό μας στὴν ἄμαξα, π' ἀμέσως τραβάει γιὰ τὸ σπίτι. Σὲ λίγο, σταματάει μπροστὰ στὴν πόρτα μας. 'Η Μητέρα μὲ τ' ἀδέρφια μου μὲ προσμένουν στὴν σκάλα κι' ἐκεῖ ἀρχίζουν ἀτέλειωτες στιγμὲς συγκίνησης καὶ χαρᾶς ἀνέκφραστης. Θὰ πέσω στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας, θὰ σηκώσω ἕνα-ἕνα τὰ πιὸ μικρότερα ἀδέρφια μου, ψηλά, δίνοντάς του ἀπὸ ἕνα φιλί. Σὲ λίγες ἡμέρες θ' ἀρχίσει, τὸ σπίτι τὴ συνεθισμένη του ζωή, χωρὶς τίποτα ν' ἀλλάξει. 'Η ἀλλαγὴ μόνο σὲ μένα θὰ φαίνεται, ποὺ ἀπὸ παιδὶ ξαναγύρισα ἄνδρας, ὑποχρεωμένος νὰ ἐργαστῶ γιὰ τὸν ἑαυτό μου καὶ γιὰ τοὺς δικούς μου...

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΑΝΘΗ ΑΠΟ ΤΟΝ "ΣΤΕΦΑΝΟΝ,,

ΑΡΧΙΛΟΧΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΙΟΥ

'Έζησε περὶ τὰ 650 π. Χ. Οἱ ἀρχαῖοι τὸν ἔθεταν πλησίον τοῦ Ὁμήρου κι' ὑπάρχει στὸ Βατικανὸ μαρμαρίνη κεφαλὴ μὲ δυὸ πρόσωπα ποὺ εἰκονίζουν καὶ τοὺς δυό. Ὅταν τὸν ἄφησε ἡ μνηστή του, ἔφυγε ἀπὸ τὴν Πάρο, πῆγε στὴ Θάσο, ἔγινε μισοθφορος καὶ σκοτώθηκε στὸν πόλεμο κατὰ τῶν Ναξίων. Ἔγραψε πολλὰ καὶ διαφόρων μέτρων ποιήματα. Τοὺς «Ἐπωδοὺς» του καὶ τοὺς «Ἰαμβους» ἐμιμήθηκαν οἱ ποιηταὶ τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τῆς Ρώμης κι' ἀπ' αὐτοὺς ὁ Γάλλος A. Chenier.

1.

Στρατιώτης εἶμ' ἐγὼ πιστὸς
στὸ βασιλιὰ τὸν Ἄρη.
Μὰ ξέρω γὼ καὶ τῶν Μουσῶν
τὰ δῶρα τὰ γλυκά.
Μὲ τὸ σπαθί μου ἔχω ψωμί,
κρασὶ μὲ τὸ κοντάρι
Καὶ πίνω στὴν ἀσπίδα μου
γυρμένος ταχτικά.

2.

Ψυχή, σὺ κατατρεγμένη,
πάρε θάρρος τρομερό,
Γιὰ νὰ διώξῃς τοὺς ἐχθρούς σου
βάλ' τὰ στήθη σου μπροστά,
Στὸ δικό τους ἀντιστύλι
πόδι πάτησε γερό.
Καὶ μήτ' ἂν νικήσῃς γέλα
φανερά, προκλητικά,
Μήτ' ἂν νικηθῇς, ὀδύρου
μέσ' στὸ σπίτι σου σκυφτός.
Μὰ γιὰ τὰ καλά σου χαίρου
καὶ λυπᾶσ' γιὰ τὰ κακὰ
Μὲ τὸ μέτρο. Ξέρε πάντα
πὼς ὁ κόσμος εἶν' αὐτός.

ΣΙΜΟΣ ΜΕΝΑΡΔΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΡΟΜΗΝΥΜΑΤΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΑ ἰδοῦμε λοιπόν, τὰ χελιδόνια τὸ παλιὸ Ἡμερολόγιο ἀκολουθοῦν ἢ τὸ νέο; Κατὰ τὸ παλιό, ἔχουμε ἀκόμα Φλεβάρη. Κατὰ τὸ νέο, μπῆκε ὁ Μάρτης πρὸ πολλοῦ. Ἔ, τί θὰ κάμουν τὰ χελιδόνια; θὰρθοῦν ἀπὸ τώρα, ἢ θὰ περιμένουν ὥς νὰ δεῖξῃ Μάρτη καὶ τὸ παλιὸ Ἡμερολόγιο;...

Ἐγώ, νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, μοῦ φαίνεται πὼς θὰρθοῦν ἀπὸ τώρα. Γιατὶ βλέπω τόσα ἄλλα προμηνύματα τῆς Ἄνοιξης, ποὺ δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ μὴ φανῇ καὶ τὸ κυριότερο: τὸ ἀνοιξιάτικο πουλί. Ὅλα τοὐλάχιστο φαίνονται πὼς ἀπὸ μέρα σὲ μέρα τὸ περιμένουν: ὁ οὐρανὸς ποὺ γελᾷ καταγάλανος· ὁ ἥλιος ποὺ λάμπει ζεστός· τὰ βουνὰ ποὺ πέταξαν πιὰ τὴν ἄσπρη τους γούνα· οἱ λόφοι ποὺ ἄρχισαν νὰ ντύνουνται στὰ πράσινα· τὰ δέντρα ποὺ ἄνθισαν σὰν τὴν πρώϊμη ἀμυγδαλιὰ καί... καὶ τὸ θερμόμετρο ἀκόμα τοῦ γραφείου μου ποὺ ἀνεβαίνει καθεμέρα.

Πώ, τί διαφορά! Λίγες μέρες πρωτύτερα, τὸ πρωΐ τὄβρισκα σταματισμένο στὸ 7 καὶ στὸ 6, κι' ἔπρεπε νὰ κάψω δυὸ τενεκέδες κάρβουνα στὴ σόμπα, γιὰ νὰ τὸ κάμω νὰνεβῇ κούτσακούτσα ὥς τὸ 10, βία ὥς τὸ 12. Τώρα, ἀπ' τὸ πρωΐ, ἀνεβαίνει μονάχο του ὥς τὸ 11 κι' ἄμα σηκωθῇ καλὰ κι' ὁ ἥλιος, φτάνει ὥς τὸ 14. Εἶναι μιὰ διαφορὰ ἀπὸ ἑπτὰ βαθμοὺς Ρεωμύρου ἐπάνω ἀπ' τὸ μηδενικό, κι' εἶναι πιὰ μιὰ θερμοκρασία... γιὰ χελιδόνια!

Νὰ σᾶς πῶ καὶ τί ἔπαθα μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀνοιξιάτικες μέρες. Δὲν τὸ εἶχα πάρει εἴδηση ἀκόμα, γιατὶ φυσικὰ δὲν κοιτάζω τὸ θερμόμετρο παρὰ ὅταν κρυώνω ἢ ὅταν ζεσταίνουμαι. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη δὲν ἔκανε τόσο κρύο γιὰ νὰνάψω σόμπα· μὰ οὔτε καὶ τόση ζέστη, γιὰ νὰνοίξω τὸ παράθυρο. Ἐκάθησα λοιπὸν στὰ κλειστά, ὅπως τὸ χειμῶνα, κι' ἄρχισα νὰ ἐργάζουμαι. Πέρασε ἔτσι ἡ ἡμέρα. Τὸ βράδυ ἄναψα κι' ἕνα δυὸ γκάζια κι' ἐξακολούθησα τὴν ἐργασία μου. Ἀλλὰ—περίεργο!—σὲ λίγο ἄρχισα νὰ στενοχωριέμαι, νὰ ζεσταίνουμαι, νὰνάβω... Μπᾶ! εἶπα μέσα μου· τί ἀλλοιώτικη ἔξαψη εἶν' αὐτή; Μὴν ἔχω πυρετό;... Ἄξαφνα, ἐνῷ ἀνησυχοῦσα ἔτσι... γιὰ τὴν ὑγεία μου, μοῦ ἤρθε ἡ σκέψη: «Μπρέ, μὴν κάνει ζέστη;» Σηκώνουμαι εὐθύς, κοιτάζω τὸ θερμόμετρό μου καὶ τί νὰ ἰδῶ; Στὸ 15, ἂν ἀγαπᾶτε! Ὅπως δηλαδὴ καὶ τὸν Ἀπρίλη!...

Μ' ἔπιασε μιὰ χαρά! Μὰ ξέρετε τί εἶναι νὰ νομίζῃ κανεὶς πὼς ἔχει πυρετό, πὼς εἶναι ἄρρωστος, πὼς θὰ πέσῃ ἴσως στὸ κρεββάτι μὲ γρίπη, πὼς θὰ πάρῃ γιατρικά, κι' ἄξαφνα νὰ βλέπῃ πὼς ἦρθε ἡ Ἄνοιξη, ἡ χαρὰ Θεοῦ κι' ἡ εὐλογία; Φανταστῆτε το λίγο! Ἔτρεξα στὸ παράθυρο καὶ τὸ ἄνοιξα. Ἄ, τί θέαμα! Οὔτ' ἕνα σύννεφο στὸ γαλάζιο βραδινὸ οὐρανό· κι' ἕνα γλυκό, ζωηρὸ φεγγαράκι στὴ μέση, νὰ φωτίζῃ ὅλη τὴν Ἀθήνα, ἥσυχη, χαρούμενη, γελαστή, σὲ μιὰν ἀτμόσφαιρα ἀκίνητη, χλιαρὴ καὶ μυρωμένη, μὲ μιὰ λέξη ἀνοιξιάτικη!

Ποῦ τὸ περίμενα τέτοιο πρᾶγμα τόσο γρήγορα! Προχτὲς ἀκόμα δὲν εἴχαμε τὸ πιὸ φοβερὸ κρύο ἀπ' ὅσα δοκιμάσαμε ποτὲ στὴ ζωή μας; Προχτὲς ἀκόμα δὲν βλέπαμε ἄλυωτα στὰ βουνά, ὥς τὰ ριζοβούνια, τἀτέλειωτα, τἀπελπιστικὰ ἐκεῖνα χιόνια; Φαίνεται ὅμως πὼς μ' αὐτὲς τὶς «ὑπερβολὲς» ξεθύμανε πιὰ ὁ Χειμώνας. Καὶ γι' αὐτὸ ἡ Ἄνοιξη φέτο μᾶς ἔρχεται πιὸ γρήγορα. Καὶ γι' αὐτὸ ἴσως καὶ τὰ χελιδόνια θὰρθοῦν, Μάρτη ὅπως πάντα, κατὰ τὸ νέο ὅμως Ἡμερολόγιο.

Κάπου-κάπου βρέχει· μὰ κι' οἱ βροχούλες αὐτὲς εἶναι ἀνοιξιάτικες. Κάπου κάπου τὸ γυρίζει καὶ στὸ βοριά· μὰ πρὶν δυναμώσῃ γιὰ νὰ μᾶς τσούξῃ, ξαναγυρίζει ἡ νοτιὰ κι' ὁ καιρὸς γλυκαίνει... Ἔτσι ὡραῖα θὰ πᾶμε ἀραγε ὥς τὸ καλοκαίρι; ἢ μήπως ὁ *πεντάγνωμος* Μάρτης θὰ φανῇ στὸ τέλος *γδάρτης* καὶ *παλουκοκάφτης* καὶ θἀναγκάσῃ τὴ γριὰ νὰ μπῇ στὸ καζάνι, ὅπως λέει ὁ λαός;...

Χμ! ὅσο δὲν ἔρχονται τὰ χελιδόνια, κανένας δὲν μπορεῖ νὰ πῇ. Ἀπ' ὅλα τὰ προμηνύματα, βλέπετε, αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ σίγουρο. Τὰ δέντρα γελιοῦνται καμμιὰ φορά, βιάζουνται νἀνθίσουν, καὶ τὰ λουλούδια τὰ καίει ὕστερα μιὰ παγωνιά. Μὰ τὰ χελιδόνια ποτέ. Ἅμα ἔρθουν αὐτά, εἶναι Ἄνοιξη, τελείωσε. Στὸ ἐναέριο ἅρμα της τὰ φαντάζουνται ζεγμένα οἱ ποιητές. Κι' οἱ σοφοὶ πάλι, θετικότεροι, λένε πὼς τὰ πουλιὰ αὐτὰ ἔχουν τὸ *ἔνστικτο* ποὺ εἶναι ἀλάνθαστο...

Στὴ σκεπὴ τοῦ ἀντικρινοῦ σπιτιοῦ, κάτω ἀπ' τὸ γεῖσο, βλέπω μιὰ παλιά, γνώριμη χελιδονοφωλιά. Εἶναι ἔρημη, σιωπηλή, χαλασμένη... Πότε θἀκούσω χαρούμενα κελαδήματα; Πότε θὰ ἰδῶ τοὺς μικροὺς φτερωτοὺς νοικοκύριδες νὰ πετοῦν γύρω στὸ σπιτάκι ἐκεῖνο ποὺ τοὺς περίμενε, νὰ τὸ διορθώνουν, νὰ τὸ ξαναχτίζουν, νὰ τὸ ἑτοιμάζουν βιαστικά, γιὰ νὰ τὸ κατοικήσουν εὐτυχισμένοι;.... Ἐλπίζω πάντα πὼς θἄναι γρήγορα, μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ὡραῖες ἡμέρες. Ἀλλὰ τότε μόνο θὰ πῶ μὲ βεβαιότητα: Νά τη ἡ Ἄνοιξη! Νὰ τὸ Καλοκαίρι!

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κας Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΗ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

—Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι πᾶμε. Δὲ σοῦ χαλῶ τὸ χατήρι.

Τὶ ὡραῖο περίπατο ποὺ ἔκαμε ἡ Ἀνθούλα, κρατῶντας τὸ χέρι τοῦ πατέρα της! Ἦταν ὅμως σοβαρὴ καὶ μιὰ μόνο σκέψη εἶχε: Ἤθελε νἀγαπήσῃ κι' ὁ πατέρας της τοὺς φίλους της. Ἀλλά,—ἔλεγε—μποροῦσε νἄκανε ἀλλοιῶς, ἀφοῦ ὅλοι τοῦ εἶχαν φανῇ χρήσιμοι καὶ πρὶν ἀκόμα τὸν γνωρίσουν; Ἔπειτα ἀγαποῦσαν τόσο πολὺ τὴ μικρή του Ἀνθούλα...

Μόλις μπῆκαν στὸ δρόμο τῆς βίλλας, ἕνας πελώριος σκύλος ὅρμησε κι' ἔβαλε τὰ πόδια του στοὺς ὤμους τῆς μικρῆς. Ὁ Φραντὴς ἑτοιμάστηκε νὰ τὸν διώξῃ, μὰ ἡ Ἀνθούλα τοῦ εἶπε:

—Εἶναι ὁ Καραφωτιάς, πατέρα, δὲ μὲ πειράζει. Νά, μὲ φιλᾷ στὸ πρόσωπο, μὲ γλείφῃ... Τὸν καλό μου τὸν Καραφωτιά!..

Μὰ ὁ σκύλος δὲν ἦταν μονάχος. Ἕνα παιδὶ ἐρχόταν μαζί του, ποὺ ἅμα εἶδε τὴν Ἀνθούλα μ' ἕναν ἄγνωστο, στάθηκε. Μὰ κείνη τοῦ φώναξε:

—Γιάννη, ἔλα κοντά, εἶναι ὁ πατέρας μου! Θέλει νὰ σᾶς γνωρίσῃ ὅλους καὶ νὰ σᾶς πῇ τὸ εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ ποὺ μᾶς κάνετε. Τὸν ἔφερα ξεπίτηδες, γιατὶ σήμερα εἴμαστε πολὺ εὐχαριστημένοι καὶ δὲν μπορῶ νἄχω χαρὰ μακριὰ ἀπὸ σᾶς!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ϛ'.

Γέλια καὶ δάκρυα μαζί.

Ὅσο πλησίαζε στὴ βίλλα, ὁ Φραντὴς τόσο ἐθαύμαζε. Τὰ χωράφια ἦταν καλλιεργημένα ὅπως πρέπει ἡ αὐλὴ ποὺ μπῆκαν ἦταν ὁλοκάθαρη· τὸ σπίτι ἦταν μεγάλο, χτισμένο ὡραῖα μὲ ἄσπρες πέτρες. Παντοῦ τάξη καὶ περιποίηση καὶ νοικοκυριό· μιὰ ἀνθισμένη τριανταφυλλιὰ σκέπαζε ἕνα μέρος τῆς φάτσας καὶ στἄλλο σκαρφάλωνε ἕνα καταπράσινο περιπλοκάδι ποὺ ἔφτανε ὥς τὴ σκεπή.

Μόλις ἄκουσαν τὴ φωνὴ τῆς Ἀνθούλας, ὅλοι ἔτρεξαν στὴν πόρτα· μὰ ἐσταμάτησαν καθὼς εἶδαν τὸν ἄγνωστο ποὺ τὴ συνόδευε.

Ἡ Ἀνθούλα πάλι τὰ ἴδια:

—Εἶναι ὁ πατέρας μου, κυρὰ-Δαμάραινα, κι' ἦρθε νὰ σᾶς πῇ τὸ εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα μᾶς κάνατε.

Κι' ἀγκάλιασε τὴ μητέρα τοῦ Γιάννη καὶ τὴ φίλησε θερμά.

Οἱ χωρικοὶ ποὺ δὲν γνωρίζουνται μεταξύ τους, εἶναι πολὺ σοβαροὶ στὴν ἀρχὴ καὶ δὲν λένε πολλὰ λόγια. Μὰ οἱ γονεῖς τοῦ Γιάννη ἤξεραν πὼς ὁ πατέρας τῆς μικρῆς τους φίλης ἦταν φτωχὸς καί, σὰν πλουσιότεροι αὐτοί, ἔδειξαν περισσότερη φιλοφροσύνη κι' εὐγένεια, γιὰ νὰ μὴ φανοῦν πὼς τάχα δὲν τὸν καταδέχουνται. Τὸν ἔβαλαν νὰ καθήσῃ· κι' ὁ πατέρας τοῦ Γιάννη, ποὺ τὴν Κυριακὴ συνήθιζε πάντα νὰ μένῃ στὸ σπίτι, πῆγε στὴν ἀποθήκη κι' ἔφερε ὥς μιὰ ὀκᾶ παλιὸ κρασί. Οἱ δυὸ ἄντρες ἀρχισαν νὰ πίνουν καὶ τὰ παιδιὰ ἔτρεξαν ἔξω νὰ παίξουν καὶ νὰ τὰ ποῦν.

—Πολὺ καλὸ κορίτσι ἔχεις, κὺρ-Φραντή, ὁ Θεὸς νὰ σοῦ τὸ χαρίσῃ, εἶπε ἡ κυρὰ-Δαμάραινα. Δὲν ξέρεις πὼς τὸ ἀγαπῶ· δὲν τὸ ξεχωρίζω ἀπ' τὰ παιδιά μου!

—Εἶσαι καλὴ γυναίκα, κυρὰ-Δαμάραινα, ἀποκρίθηκε ὁ Φραντής· μὰ ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς καὶ τὸ κορίτσι μου εἶναι καλό.

—Κι' ὅσο μεγαλώνει, θὰ γίνεται καλύτερο. Θἄχῃς στὸ σπίτι μιὰ ἔκτακτη νοικοκυρούλα!

Ἡ συνομιλία ἐξακολούθησε ἔτσι κι' ἡ ὥρα πέρασε γρήγορα. Ἡ Ἀνθούλα κι' ὁ πατέρας της προσκαλέστηκαν καὶ στὸ τραπέζι. Καὶ τὸ βράδυ, ἀφοῦ ἔφαγαν στὴ βίλλα, γύρισαν στὸ σπιτάκι τους κατευχαριστημένοι.

Ὁ Δαμάρας εἶχε δώσει ἐργασία στὸ Φραντὴ μὲ μισθὸ τρεῖς δραχμὲς τὴν ἡμέρα γιὰ ὅλο τὸ καλοκαίρι· ἔτσι, τὴν ἴδια ἡμέρα, ἐξασφάλισαν τὸ σπίτι τους, ἐξασφάλισαν καὶ τὸ καθημερινό τους ψωμί· δὲν ἦταν πιὰ φόβος νὰ πεινάσουν, οὔτε νὰ χρεωθοῦν.

—Θὰ σοῦ κάνω μιὰ φουστίτσα, Ἀνθή μου, εἶπε ὁ Φραντὴς στὴν κόρη του, γιατὶ αὐτὴ ποὺ σοῦ χάρισε ἡ γειτόνισσα, θὰ σὲ ζεσταίνῃ πολὺ μ' αὐτὴ τὴν κάψα τοῦ Θεριστῆ. Θέλω νὰ χαρῇς καὶ σὺ μιὰ σταλιά.

Τὴν Πέμπτη, ἡ Ἀνθούλα πλύθηκε καλὰ κι' ἡ γειτόνισσα τῆς ἔπλεξε τὰ μαλλιά της. Κι' εἶχε μακριὰ μαλλιὰ ἡ Ἀνθούλα, ποὺ τῆς ἔφταναν ὥς τὰ γόνατα, καὶ χρυσόξανθα σὰν τῆς κυρίας Λάντη. Ὕστερα ξεσκόνισε καὶ καθάρισε τὴ μαύρη της φούστα. Μόνο ποὺ δὲν εἶχε οὔτε κάλτσες οὔτε παπούτσια. Κι' αὐτὸ τῆς κακοφαινόταν, γιατὶ ὅσο κι' ἂν ἔπλενε τὰ ποδαράκια της, ἤξερε πὼς ἡ σκόνη τοῦ δρόμου θὰ τἄκανε νὰ φαίνουνται σὰ λερωμένα. Ἀχ, γιατὶ νὰ μὴν ἔχῃ ἕνα ζευγάρια παπουτσάκια!

Ἔτσι ὅσο μποροῦσε πιὸ συγυρισμένη, βγῆκε ἔξω. Ἔλπιζε νὰ βρῇ τὸ Γιάννη στὸ δρόμο, γιατὶ τοῦ εἶχε πῇ πὼς στὶς δυὸ θὰ πήγαινε στὸ ἀρχοντικὸ τῆς κυρίας Λάντη.

Πραγματικῶς, ὁ φίλος της τὴν περίμενε. Εἶχε τόσα πράγματα νὰ τῆς πῇ! Ἂν καὶ χθὲς ἀκόμα ἦταν μαζί, ἐνόμιζαν κι' οἱ δυὸ πὼς εἶχαν νὰ ἰδωθοῦν μιὰν ἑβδομάδα.

— Κάθησε νὰ ξεκουραστῇς λιγάκι, Ἀνθούλα, τῆς εἶπε ὁ Γιάννης· εἶσαι ἱδρωμένη καὶ κατακόκκινη. Γιά, στάσου.

Καὶ μὲ τὸ μαντήλι του τῆς ἐσκούπισε τὸ βρεμμένο της μέτωπο.

Οὔτε καπέλο, οὔτε ὀμπρέλα εἶχε ἡ καϊμένη ἡ Ἀνθούλα κι' ὁ ἥλιος τοῦ Θεριστῆ, στὶς δυὸ ἀπὸ τὸ μεσημέρι, δὲν χωρατεύει...

— Νά, πάρε τὸ καπέλλο μου, τῆς εἶπε ὁ Γιάννης.

Καὶ τῆς τὸ φόρεσε.

Ἄ, τί νόστιμη ποὺ τοῦ φάνηκε ἡ φίλη του μ' ἐκεῖνο τὸ ἀγορίστικο ψαθάκι!

— Εἶσαι μιὰ χαρὰ ἔτσι, Ἀνθούλα! τῆς εἶπε γελῶντας. Μοιάζεις λιγάκι καὶ σὰν ἀγόρι.

«—Εἶσαι μιὰ χαρὰ ἔτσι, Ἀνθούλα...» (Σελ. 117, στ. β'.)

Ἡ Ἀνθούλα γέλασε κι' αὐτή, μὰ ἔβγαλε ἀμέσως τὸ ψαθάκι.

— Κοίταξε μὴ μοῦ μπερδεφτοῦν τὰ μαλλιά μου, εἶπε· δὲ θέλω νὰ νομίσῃ ἡ κυρία πὼς πῆγα ἀχτένιστη.

— Καλύτερα λοιπὸν ἔχεις νὰ πᾶς στὴν κυρία παρὰ νὰ μείνῃς μαζί μου; παραπονέθηκε ὁ Γιάννης.

— Τί μοῦ τὸ λὲς αὐτό; τοῦ ἀποκρίθηκε. Ξέρεις ὅτι μαζί σου θέλω νἄμαι πάντα καὶ τίποτα δὲ μὰρέσει μακριά σου. Στοχάσου ὅμως, μπορῶ νὰ μὴν πάω;... Εἶναι τόσο καλὴ ἡ κυρία Λάντη!... Νὰ τὴν ἔβλεπες καὶ σὺ μιὰ φορά!...

—Σκοτίστηκα! εἶπε ὁ Γιάννης. Ἐμένα μοῦ φτάνει νὰ βλέπω σένα. Δὲ σοῦ μοιάζω, βλέπεις.

— Σὲ τί δὲ μοῦ μοιάζεις; τί θὲς νὰ πῇς;

— Νά, ἐσὺ τώρα, ἂν θελήσουν νὰ σὲ κρατήσουν στὸ ἀρχοντικό, δὲν θὰ ξανάρθῃς πιὰ στὸ χωράφι, οὔτε στὸ σπίτι μας.

— Γιάννη μου, τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ λές; Μὲ κάνεις νὰ λυπᾶμαι πολύ.. Μὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ πάω στῆς κυρίας. Ἐσὺ πρόσμενέ με στὸ χωράφι. Καὶ στὸ γύρισμα θὰ ξαναντα-μωθοῦμε.

— Ὄχι, ὄχι!

— Γιατί;

— Θἀρθῶ κι' ἐγὼ κατόπι σου, ἀπὸ μακριά, μὴ σοῦ τύχῃ τίποτα στὸ δρόμο.

* * *

Ἡ Ἀνθούλα ἐξακολούθησε τὸ δρόμο της ὥς που ἔφτασε στὸ ἀρχοντικὸ τῆς κυρίας Λάντη.

— Ἄ, ἦρθες, μικρή, τῆς εἶπε ὁ γνωστός της πιὰ ὑπηρέτης. Ἡ κυρία εἶπε νὰ τὴν εἰδοποιήσουμε.

Καὶ μπῆκε στὸ σπίτι.

Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ λεπτά, φάνηκε ἕνα παιδὶ πολὺ καλοντυμένο. Ἦταν λιγάκι μεγαλύτερο ἀπ' τὸ Γιάννη, δεκατριῶν ὥς δεκατεσσάρω χρονῶν. Κοίταξε μὲ περιέργεια τὴν Ἀνθούλα καὶ τῆς εἶπε:

—Ἡ μαμμά σὲ ζητεῖ. Ἔλα μαζί μου.

Ἡ Ἀνθούλα ντρεπόταν νἀκολουθήσῃ τὸ παιδὶ ἐκεῖνο, γιατὶ οἱ τρόποι του ἔδειχναν πὼς δὲν ἦτο τόσο καλὸ σὰν τὴ μητέρα του. Ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ; Τὸ ἀκολούθησε. Τὸ παιδὶ ἄνοιξε μιὰ τζαμόπορτα, πέρασε ἕνα διάδρομο, μιὰ σάλα κ' ὕστερα σήκωσε τὸ παραπέτασμα μιᾶς πόρτας.

—Μαμμά, φώναξε, ἦρθε ἡ φτωχούλα ποὺ περιμένατε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 110)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Τὰ «Μικρὰ Μυστικά»—Δύο τρόποι ἀνταλλαγῆς.—Κανονισμὸς τῆς ἀνταλλαγῆς «Μικρῶν Μυστικῶν» μέσο τοῦ Γραφείου τῆς Διαπλάσεως.

1. — Τὰ ***Μικρὰ Μυστικὰ*** εἶναι κομψὰ τετράδια ἀπὸ ὀκτὼ σελίδες, μὲ 30 τυπωμένες ἐρωτήσεις, ποὺ ἀντικρὺ στὴν καθεμιὰ ὑπάρχει χῶρος γιὰ νὰ γράφῃ κανεὶς τὴν ἀπάντηση. Κι' εἶναι προορισμένα νὰ τἀνταλλάσσουν μεταξύ τους οἱ φίλοι τῆς Διαπλάσεως, γιὰ νὰ μαθαίνῃ ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου τὶς ἰδέες, τὰ αἰσθήματα, τὶς προτιμήσεις, τὴν *ψυχή*.

Σημ. α'. — Τὰ τετράδια ὅλα ἔχουν τὶς ἴδιες ἐρωτήσεις: «Πόσων ἐτῶν εἶστε; — τὶ χρῶμα σᾶς ἀρέσει καλύτερα; — ποῖον συγγραφέα προτιμᾶτε; κτλ.» Ἀλλὰ κάθε τετράδιο γίνεται βέβαια ***διαφορετικὸ*** μὲ τὶς ἀπαντήσεις. Ἔτσι ὁ συλλέκτης «Μικρῶν Μυστικῶν» σχηματίζει σιγὰ-σιγὰ ἕνα ὡραῖο καὶ ***ποικιλότατο*** Λεύκωμα, πολύτιμη ἀνάμνηση τῶν γνωριμιῶν τῆς παιδικῆς καὶ νεανικῆς του ἡλικίας.

Σημ. β'. — Κάθε τετράδιο ἔχει στὸ ἐξώφυλλο καὶ θέση γι' αὔξοντα ἀριθμό. Ἀλλὰ τὸν ἀριθμὸ αὐτὸ δὲν *πρέπει* νὰ τὸν γράφῃ ἐκεῖνος ποὺ τὸ στέλνει. Εἶναι γιὰ κεῖνον *ποὺ τὸ λαβαίνει*. Αὐτὸς ἀριθμεῖ τὰ τετράδια ποὺ τοῦ στέλνουν, γιὰ νὰ τὰ γράφῃ ὕστερα μὲ τὸν ἀριθμό τους καὶ μὲ τὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμό τοῦ ἀποστολέως, στὸν Πίνακα Περιεχομένων τοῦ Λευκώματός του· (π: χ: Ἀριθ. 1, Μικρὰ Μυστικὰ τοῦ ***Μικροῦ Ἀθηναίου***, Ἀριθ. 2, τῆς ***Χρυσαυγῆς***, Ἀριθ. 3, τοῦ ***Πέτρου Παυλοπούλου*** καὶ καθεξῆς.)

2. — Τὰ ***Μικρὰ Μυστικὰ*** πουλιοῦνται στὸ Γραφεῖο τῆς Διαπλάσεως. Κάθε τετράδιο λεπτὰ 50. Ταχυδρομικὰ τέλη τῶν τετραδίων: ἀπὸ ἕνα ὡς τέσσερα τετράδια, γιὰ τὸ Ἐσωτερικὸ λεπτὰ 10, γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ λεπτὰ 40· (ὥστε ἕνα μόνο τετράδιο μὲ τὰ ταχυδρομικά, στοιχίζει γιὰ τὸ Ἐσωτερικὸ λεπτὰ 60, γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ λεπτὰ 90. Τέσσερα τετράδια, γιὰ τὸ Ἐσωτερικὸ δρ. 2,10, γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ δρ. 2,40. Ἕξη τετράδια—(θεωροῦνται δυὸ τετράδες)—γιὰ τὸ Ἐσωτερικὸ 3,20, γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ 3,80.)

3. — Ἡ ἀνταλλαγὴ ***Μικρῶν Μυστικῶν*** μεταξὺ τῶν φίλων τῆς Διαπλάσεως γίνεται κατὰ δύο τρόπους: Α' ***Ἀπευθείας***, Β' ***Μέσο τοῦ Γραφείου***.

4. — Ὅταν ἡ ἀνταλλαγὴ γίνεται κατὰ τὸν Α' τρόπο, ἡ Διάπλασις δὲν ἔχει ***καμμιὰ εὐθύνη***. Καθένας, εἴτε συνδρομητής, εἴτε ἁπλὸς ἀναγνώστης, μπορεῖ νὰ δημοσιεύσῃ στὶς Μικρὲς Ἀγγελίες (ἴδε Κεφ. Γ', § 10,) ὅτι ζητεῖ ἀνταλλαγὴ Μικρῶν Μυστικῶν μ' ὁποιονδήποτε. Κι' αὐτός, ἂν θέλῃ, θὰ στείλῃ τετράδιό του ἀπευθείας στὴ διεύθυνση ποὺ τοῦ δίνει ὁ προτείνων καί, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, θὰ λάβῃ ἀπ' αὐτὸν ἄλλο. Ἰσχύουν δηλαδὴ κι' ἐδῶ ὅσα καὶ γιὰ τὴν ἀπευθείας Ἀλληλογραφία (ἴδε Κεφ. Γ', § 12.)

5. — Ὅταν ὅμως ἡ ἀνταλλαγὴ γίνεται κατὰ τὸν Β' τρόπο, μέσο τοῦ Γραφείου, ἡ Διάπλασις ἔχει τὴν εὐθύνη τόσο γιὰ τὴν ἀνταπόδοση τῶν τετραδίων, ὥστε νὰ μὴ χωρῇ καθυστέρηση ἢ κατάχρηση, ὅσο καὶ γιὰ τὴν ποιότητα τῶν ἀπαντήσεων, ὥστε νὰ εἶναι βέβαιος καθένας ὅτι μόνο ***κόσμια καὶ σεμνὰ*** τετράδια θὰ λαβαίνῃ. Ὁ κανονισμὸς αὐτῆς τῆς ἀνταλλαγῆς εἶναι ὁ ἑξῆς:

α'—Γιὰ νἀνταλλάξῃ κανεὶς Μικρὰ Μυστικὰ μέσο τοῦ Γραφείου τῆς Διαπλάσεως, πρέπει νὰ ἔχῃ ψευδώνυμο. Ἐπίσης πρέπει νἄχῃ ψευδώνυμο κι' ἐκεῖνος ἀπὸ τὸν ὁποῖο θὰ ζητήσῃ ἀνταλλαγή. Γιατὶ οἱ προτάσεις γίνονται ἀποκλειστικὰ ***μεταξὺ ψευδωνυμούχων***.

β'.—Ὁ ψευδωνυμοῦχος λοιπὸν ποὺ θέλει ἀνταλλαγή, θὰ γράψῃ στὴ Διάπλαση μὲ ποιὸν ἢ μὲ ποιοὺς ψευδωνυμούχους ἐπιθυμεῖ νἀνταλλάξῃ. Καὶ ***συγχρόνως μὲ τὶς προτάσεις του, θὰ στείλῃ τόσα τετράδιά του συμπληρωμένα*** (μὲ τὶς ἀπαντήσεις του δηλαδή, μὲ τὸ ψευδώνυμό του μπροστὰ ἢ καὶ μὲ τὄνομά του, ἂν θέλῃ νὰ τὸ φανερώσῃ), ***ὅσες εἶναι κι' οἱ προτάσεις του αὐτές***. (Μιὰ πρόταση, ἕνα τετράδιο· δέκα προτάσεις, δέκα τετράδια.)

Σημείωσις: Προτάσεις ποὺ δὲν συνοδεύονται ἀπὸ ἰσάριθμα τετράδια, ***δὲν δημοσιεύονται***. Κι' ἂν ἐστάλησαν χρήματα γιὰ τὴ δημοσίευση, αὐτὰ περνοῦν στὸν «Ἔρανο γιὰ τὴ Διάπλαση τῶν Προσφύγων». (Καὶ τοῦτο γιατὶ εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐπιστρέφονται ἢ νὰ κρατιοῦνται λ)σμοὶ γιὰ τόσο μικρὰ ποσά.)

γ'.— Οἱ προτάσεις ποὺ συνοδεύονται ἀπὸ τετράδια, θὰ δημοσιευθοῦν στὴ σχετικὴ στήλη τῆς Ἀλληλογραφίας («Μικρὰ Μυστικά».) Τότε ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἰδῇ ὅτι κάποιος τοῦ προτείνει ἀνταλλαγή, ***ἂν θέλῃ νὰ δεχθῇ τὴν πρόταση***, (γιατὶ δὲν εἶναι κανεὶς ὑποχρεωμένος,) θὰ στείλῃ πρὸς τὴ Διάπλαση ἕνα τετράδιό του ***συμπληρωμένο***. Θὰ ἔχῃ δηλαδὴ τὶς ἀπαντήσεις του, τὸ ψευδώνυμό του —καὶ ἂν ἔχῃ ***πολλά, μ' ἐκεῖνο ποὺ τοῦ ἔγεινε ἡ πρόταση***—καὶ θὰ γράφῃ ἀπέξω στὸ περιθώριο μὲ μολύβι (γιὰ νὰ σβύνεται) «γιὰ τὸν Τάδε, ποὺ μοῦ ἐπρότεινε ἀνταλλαγὴ στὸ δεῖνα φύλλο».)Τὸ τετράδιο αὐτὸ ἡ Διάπλασις θὰ τὸ στέλνῃ ***ἀμέσως*** σ' ἐκεῖνον ποὺ ἔκαμε τὴν πρόταση· καὶ ***συγχρόνως***, μὲ τὸ ἴδιο ταχυδρομεῖο, θὰ στέλνῃ κι' ἕνα τετράδιο δικό του, (ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ θὰ τῆς ἔχῃ ἤδη στείλει) σ' ἐκεῖνον ποὺ δέχτηκε τὴν ἀνταλλαγή.

δ'.—***Τρεῖς μῆνες*** ὕστερ' ἀπὸ μιὰ πρόταση, ἂν ἡ Διάπλασις δὲν λάβῃ τετράδιο ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τὴ δεχτῇ, ἐπιστρέφει στὸν ***προτείναντα*** τὸ τετράδιο ποὺ τῆς εἶχε στείλει, ἐκτὸς ἂν τῆς γράψῃ ἐγκαίρως νὰ κρατήσῃ τὰ τετράδια ποὺ τυχὸν θὰ περισσέψουν, γιὰ καινούργιες του ***προτάσεις***.) Ἐπίσης, ἂν ὕστερ' ἀπ' αὐτὴ τὴν προθεσμία τῶν τριῶν μηνῶν, ἡ Διάπλασις λάβῃ τετράδιο ἀπὸ δεχόμενο πρόταση, θὰ τοῦ τὸ ἐπιστρέψῃ, γιατὶ δὲν θὰ ὑπάρχῃ πιὰ στὸ γραφεῖο της τετράδιο τοῦ ἄλλου, γιὰ νὰ τοῦ σταλῇ πρὸς ἀνταπόδοση.

ε'.—Τὰ τετράδια ποὺ θὰ περνοῦν ἀπὸ τὸ γραφεῖο της, ἡ Διάπλασις θὰ τὰ διαβάζῃ καὶ μόνο ἂν εἶναι ***σεμνὰ καὶ κόσμια***, θὰ τὰ στέλνῃ. Ἄλλως θὰ τὰ πετᾷ στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων. Ἐννοεῖται ὅτι ἂν τὰ ἐπιλήψιμα τετράδια εἶναι ἀπὸ ἕνα ποὺ κάνει ***προτάσεις***, θἀναστέλλεται κι' ἡ δημοσίευση τῶν προτάσεών του καὶ τὰ χρήματα ποὺ ἔστειλε, θὰ περνοῦν στὸν Ἔρανο. (Βλ. πιὸ πάνω, Σημείωση.)

ς'.—Κάθε τετράδιο συμπληρωμένο πρὸς διαβίβαση, εἴτε ἀπὸ προτείνοντα, εἴτε ἀπὸ δεχόμενο πρόταση, πρέπει νἄχῃ μέσα, ὄχι κολλημένο, ***ἕνα γραμματόσημο (ἢ νόμισμα) λεπτῶν 50***, γιὰ τὰ ἔξοδα τῆς ἀποστολῆς καὶ τῆς ὑπηρεσίας.

ζ'.—Γιὰ νὰ δημοσιευθοῦν στὴν Ἀλληγογραφία οἱ προτάσεις γι' ἀνταλλαγὴ Μ. Μυστικῶν, πρέπει νὰ συνοδεύονται ὄχι μόνο ἀπὸ ἰσάριθμα τετράδια, μὲ τὸ γραμματόσημό του μέσα τὸ καθένο, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ ἀντίτιμο τῆς δημοσιεύσης: Γιὰ μιὰ ὡς τρεῖς τὸ πολὺ προτάσεις (ὅταν εἶναι μαζί, στὸ ἴδιο φύλλο,) δρ. 2,50. Γιὰ τὶς παραπάνω ἀπὸ τὶς πρῶτες τρεῖς προτάσεις 30 λεπτὰ ἡ λέξη. (π: χ: «Ἐπιθυμῶ νἀνταλλάξω Μ. Μ. μὲ τὸν Α», ἢ «μὲ τὸν Α καὶ μὲ τὸν Β», ἢ «μὲ τὸν Α, τὸν Β καὶ τὸν Γ», αὐτὸ στοιχίζει μόνο δρ. 2, 50. — «Ἐπιθυμῶ νἀνταλλάξω μὲ τὸν Α, Β, Γ, ***Ἥρωα τοῦ Σουλίου, Ἀμαρυλλίδα***», αὐτὸ στοιχίζει δρ. 3,70 —δηλ. δρ. 2, 50 γιὰ τὶς πρῶτες τρεῖς προτάσεις, ἀδιάφορο ἀπὸ πόσες λέξεις, καὶ δρ. 1,20 γιὰ τὶς τέσσερις λέξεις τῶν δύο ἄλλων.)

η'.—Τὰ τετράδια πρὸς τὴ Διάπλασι μπορεῖ νὰ στέλνουνται μὲ τὸ Ταχυδρομεῖο καὶ ἀνοιχτὰ σὰν *ἔντυπα* κι' ἔτσι νὰ πληρώνουν λιγότερα ταχυδρομικά. (Ὅταν μάλιστα εἶναι πολλά, συμφέρει νὰ τὰ βάλῃ κανεὶς ὅλα σ' ἕνα μεγάλο φάκελλο, ποὺ τὸν ἀφίνει ἀνοιχτὸ καὶ τὸν δένει μὲ σπάγο. Πρέπει ὅμως νὰ τὸν ζυγίζῃ στὸ Ταχειδρομεῖο καὶ νὰ κολλᾷ ὅσο γραμματόσημο τοῦ ποῦν.)

θ'.—Σ' ὅλα τὰ τετράδια ποὺ στέλνει κανεὶς πρὸς διαφόρους, μπορεῖ νὰ γράφῃ ***τὶς ἴδιες ἀπαντήσεις***. Νὰ σκεφθῇ δηλαδὴ μιὰ φορά, νὰ γράψῃ τὶς πιὸ ὡραῖες, ἔξυπνες κι' ***εἰλικρινεῖς*** ἀπαντήσεις ποὺ μπορεῖ, νὰ κάμῃ ἔτσι ἕνα ***πρότυπο*** τετραδίου, κι' αὐτὸ νἀντιγράφῃ κάθε φορὰ ποὺ ἔχει νὰ στείλῃ σὲ κάποιον. — Ὅταν ὅμως γράφῃ κανεὶς διαφορετικὲς ἀπαντήσεις σὲ κάθε του τετράδιο καὶ στέλνῃ πολλὰ μαζὶ στὴ Διάπλασι μὲ ἰσάριθμές του προτάσεις ἀνταλλαγῆς, πρέπει νὰ γράφῃ κι' αὐτὸς στὸ περιθώριο κάθε τετραδίου μὲ μολύβι, (ἴδε πιὸ πάνω, γ'.) γιὰ ποιὸν τὸ προορίζει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Διαγωνισμοὶ τῆς Διαπλάσεως.—Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.—Διαγωνισμὸς Λύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων — Ἄλλοι Διαγωνισμοί.

1. —Σὲ κάθε φυλλάδιο, ἡ Διάπλασις δημοσιεύει μιὰ στήλη ἀπὸ 10-12 Πνευματικὲς Ἀσκήσεις διάφορες, ποὺ εἶναι ὅλες ἔργα συνδρομητῶν της ἢ ἀγοραστῶν. Οἱ Ἀσκήσεις αὐτὲς δημοσιεύονται κατόπι Διαγωνισμοῦ, ποὺ ὀνομάζεται «Διαγωνισμὸς ***πρὸς Σύνθεσιν*** Πνευματικῶν Ἀσκήσεων» καὶ γίνεται μιὰ ἢ δυὸ φορὲς τὸ χρόνο. (Οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ αὐτοῦ εἶναι οἱ ἀκόλουθοι:

α'.— ***Δωρεὰν*** μπορεῖ νὰ λάβουν μέρος μόνο ὅσοι ἔχουν ἐγκεκριμένο ψευδώνυμο. Οἱ χωρὶς ψευδώνυμο συνδρομηταὶ ἢ τἀδέλφια τους πληρώνουν γιὰ δικαίωμα συμμετοχῆς ***μιὰ δραχμή*** κι' οἱ ἀγορασταὶ ***δραχμὲς δύο***.

β'.— Κάθε διαγωνιζόμενος πρέπει νὰ στείλῃ ἀπὸ μιὰ Συλλογὴ — μιὰ μόνο, — ποὺ νὰ περιέχῃ ***δεκαπέντε*** ὡς ***εἴκοσι*** Ἀσκήσεις. Ἂν ἡ Συλλογὴ περιέχῃ περισσότερες ἀπὸ εἴκοσι Ἀσκήσεις, λογαριάζονται μόνο οἱ ***εἴκοσι πρῶτες της κατὰ σειρά***, ἀδιάφορο ἂν δὲν εἶναι οἱ καλύτερες, κι οἱ ἄλλες σβύνονται ὅλες.

γ'.—Οἱ Ἀσκήσεις μιᾶς Συλλογῆς μπορεῖ νὰ εἶναι ὅλων τῶν εἰδῶν, ἢ ὀλίγων ἢ κι' ἑνὸς μόνο εἴδους, ὅπως θέλει ὁ συνθέτης. Ἐννοεῖται ὅμως πὼς περισσότερες πιθανότητες ἐπιτυχίας ἔχει μιὰ ποικίλη Συλλογή, ἀπὸ μιὰν ἄλλη ποὺ ἔχει ὅλο Γρίφους ἢ ὅλο Φωνηεντόλιπα. Ὅταν ἡ Συλλογὴ περιέχῃ Ἀσκήσεις ὅλων τῶν εἰδῶν, πρέπει νὰ εἶναι γραμμένες κατὰ τὴ σειρὰ ποὺ δημοσιεύονται συνήθως στὸ φύλλο, (Λεξίγριφοι, Συλλοβόγριφοι, Στοιχειόγριφοι, Μεταγραμματισμοί, Ἀναγραμματισμοί, Αἰνίγματα, Δημώδη Αἰνίγματα, Σχήματα ἐγγένει, Κρυπτογραφικά, Ἐπιγραφαί, Μαγικὰ Γράμματα, Μεταμορφώσεις κτλ. καὶ στὸ τέλος Ἀκροστιχίδες, Φωνηεντόλιπα, Ἐλλιποσύμφωνα, Γρῖφοι.)

δ'.—Ἀπὸ τὶς εἴκοσ. Ἀσκήσεις κάθε Συλλογῆς, οἱ ***πέντε*** μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ Γαλλικὲς—γιὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς,—εἴτε πρωτότυπες, εἴτε παρμένες ἀπὸ γαλλικὰ περιοδικὰ (ὄχι ὅμως κι' ἀπὸ Ἀναγνωσματάρια, γιατὶ αὐτὲς εἶναι πασίγνωστες.) Ἀλλὰ καὶ στὴ μιὰ καὶ στὴν ἄλλη περίπτωση, ὁ διαγωνιζόμενος πρέπει νὰ δηλώνῃ κάτω ἀπὸ κάθε γαλλικὴ Ἄσκηση ἂν εἶναι πρωτότυπη, δική του, ἢ ἂν τὴν πῆρε ἀπὸ γαλλικὸ περιοδικὸ ***καὶ ποιό***.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ σχολεῖο.

— Ποιὸ ζῶο μᾶς δίνει τὸ γάλα, τὸ τυρί, τὸ βούτυρο;

Ὁ μικρὸς Τοτός: — Ὁ γαλατάς!

Ναυαγὸς τῆς Κυνθίας

***

Ἡ Μαμά: — Τοτό, δὲ ντρέπεσαι νὰ μὴ διαβάζῃς; Ἡ θειά σου ποτὲ δὲν εἶχε στὰ παιδιά της νὰ διαβάσουν.

Ὁ Τότος: — Βλέπεις; Κάν' το λοιπὸν καὶ σύ.

(Γεγονός) ***Δόκτωρ Μαμπὺς***

***

Ἡ μαγείρισσα λέει ὅτι θὰ μαγειρέψῃ τὸ λαγὸ μὲ λάχανα.

— Μή! φωνάζει ὁ μικρὸς Τύμης. Ἂν βάλῃς τὸ λαγὸ μὲ λάχανα, θὰ σοῦ τὰ φάῃ!

Ὑπνιάρα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ„

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 3 Μαρτίου 1924

ΚΑΙ πάλι ἐφιστῶ τὴν προσοχή σας στὸ νέο κανονισμὸ τῆς ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν. Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο φύλλο δὲν θὰ δημοσιεύω προτάσεις ἂν δὲν συνοδεύωνται ἀπὸ ***ἰσάριθμα διαβιβάσιμα*** τετράδια. Τὸ ἀντίτιμο προτάσεων ποὺ δὲν θὰ συνοδεύωνται ἀπὸ τετράδια ἢ θὰ συνοδεύεται ἀπὸ ἄκοσμα κι' ἐπιλήψιμα, μὴ διαβιβάσιμα δηλαδή, θὰ περνᾷ στὸν Ἔρανο τῶν Προσφύγων. Γιατὶ οὔτε νὰ τὸ ἐπιστρέφω μπορῶ (ἔχω καιρὸ νὰ βγάζω ἐπιταγές, νὰ κάνω γράμματα κτλ;) οὔτε νὰ κρατῶ λογαριασμοὺς γιὰ τόσο μικρὰ ποσά. Νὰ τὸ ξέρετε λοιπὸν ὅλοι καὶ νὰ προσέχετε νὰμὴ στέλνετε ποτὲ προτάσεις χωρὶς τετράδια ἢ μὲ τετράδια ἀκατάλληλα. Θέλω ἀπαντήσεις σεμνές, κόσμιες, παιδικές, εὐγενικές. Αὐτὸ βέβαια δὲν ἐμποδίζει νὰ εἶναι ὅσο θέλετε ἔξυπνες, ποιητικές, νόστιμες, ὡραῖες.

Κι' ἄλλο λοιπὸν Ἡμερολόγιο θὰ ἔχουμε; Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Ἰουλιανὸ καὶ τὸ Γρηγοριανό, γίνεται τώρα προπαγάνδα καὶ γιὰ τὸ Εὐστρατιανό; Αὐτὸ μὲ πληροφορεῖ μιὰ περιεργοτάτη Ἀγγελία ποὺ ἔλαβα, γιὰ ἕνα περιεργότατο πραγματι βιβλίο, ποὺ θὰ ἐκδώσῃ ὁ ἐν Ἀλεξανδρουπόλει δημοδιδάσκαλος κ. Εὐστράτιος Πελτέκης. Περιμένω μὲ ἀνυπομονησία νὰ τὸ διαβάσω καὶ τότε θὰ σᾶς πῶ τί εἶναι αὐτὸ τὸ νέο Ἡμερολόγιο.

Μάκη Μ, ὁ κ. Φαίδων ἔλαβε κι' ἐδιάβασε μὲ προσοχὴ τὸ γράμμα σου. Τοῦ φάνηκε ὅμως πὼς τὰ λὲς λιγάκι ὑπερβολικά. Εἶναι δυνατόν, ὅλα, ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα τῆς πόλης σας νὰ κάνουν αὐτὰ ποὺ διηγεῖσαι; Ἕνα-δυὸ μόνο θὰ εἶναι τόσο ἀνάγωγα καὶ θὰ φέρωνται τόσο ἄκοσμα στοὺς δρόμους· κι' αὐτὰ πάλι θὰ εἶναι ἀπὸ τὰ παιδιὰ ποὺ ***κατὰ σύμπτωση*** γίνονται «διαπλασόπουλα», κατὰ τύχη, χωρὶς ἀληθινὸ ἐνδιαφέρο κι' ἀληθινὴ ἀγάπη γιὰ τὴ Διάπλασι. Γι' αὐτὸ ὁ κ. Φαίδων κρίνει περιττὸ νὰ γράφῃ Ἐπιστολὴ μ' αὐτὸ τὸ θέμα. Τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα οὔτε θὰ τὴν ἐδιάβαζαν. Τὰ ἄλλα, τὰ καλὰ σὰν καὶ σένα, δὲν ἔχουν ἀνάγκη.

Θὰ εἶδες, ***Μυρισμένο Λουλουδάκι***, τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου. Τὸ πρῶτο σου γράμμα μὲ κατεγοήτευσε. Ἔχεις λοιπὸν καὶ σὺ παιδιά, καλή μου δασκαλίτσα, ποὺ τἀγαπᾷς ὅπως κι' ἐγὼ τὰ δικά μου, καὶ τὰ μορφώνεις, καὶ στὸ ἔργο σου αὐτὸ βοηθεῖσαι σημαντικά, καθὼς λές, ἀπὸ μένα, καὶ μ' εὐγνωμονεῖς, καὶ μὲ διαβάζεις ἀπὸ χρόνια, καὶ τώρα ἀποφάσισες νἀφήσῃς τὴν «ἀχαριστία» γιὰ νὰ μοῦ ἐκφράσῃς τὴν εὐγνωμοσύνη σου... Μὰ εἶν' ἔξοχα ὅλ' αὐτά κι' ἐλπίζω πὼς συχνὰ θὰ μοῦ γράφῃς.

Καὶ τὸ δικό σου γράμμα, ***Παρθενόπη Σ.***, μὲ συγκίνησε πολύ. Ἔννοια σου ὅμως καὶ γι' αὐτὰ δὲν θὰ κάμω λόγο σὲ κανένα. Ἐλπίζω ἀργότερα νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο καὶ νὰ μοῦ γράφῃς τακτικά.

Ὄχι, ***Πικρὴ Σκλαβιά***, κι' οἱ Ἀσκήσεις καὶ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα πρέπει νὰ εἶναι πρωτότυπα, ὄχι ἀντιγραφὲς ἀπὸ ἄλλα περιοδικὰ ἢ ἀπὸ παλιούς μου τόμους. Ἡ ἀπόρριψη τοῦ κομματιοῦ σου ἐκείνου δὲν ἔπρεπε νὰ σὲ ἀπογοητεύσῃ κι' ἔκαμες πολὺ καλὰ ποὺ ἄκουσες τὴ μαμμά σου κι' ἔστειλες κι' ἄλλο. Ἐδῶ εἶναι παιδιὰ ποὺ τοὺς ἀπέρριψα καὶ πέντε, καὶ δέκα κομμάτια, ἀλλὰ δὲν ἔπαυσαν νὰ μοῦ στέλνουν. Ὁποῖος θέλῃ νὰ κάμῃ κάτι τί, ἐπιμένει.

Χαίρω, ***Περσεῦ***, ποὺ ἀποφάσισες νὰ κατανικήσῃς τὴ δειλία ποὺ σὲ κρατοῦσε δυὸ χρόνια καὶ νὰ μοῦ γράψῃς. Κι' ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις γιὰ τὶς Ἐπιστολές του. Ἐλπίζω τώρα νὰ κρατήσῃς τὴν ὑπόσχεσή σου. Ἡ ἀρχὴ ἦταν τὸ πιὸ δύσκολο, ἔ;

Βεβαιότατα, ***Ἀλησμόνητη Σμύρνη***, εἶναι κανεὶς συγχωρημένος ὅταν ἔχῃ τὰ μαθήματα καὶ τὶς ἄλλες σκοτοῦρες τὶς δικές σου. Οὔτε στιγμὴ μοῦ πέρασε ἡ ἰδέα πὼς ἔπαψες νὰ μἀγαπᾷς καὶ βεβαιώσου πὼς κι' ἐγὼ δὲν ἔπαψα νὰ σἀγαπῶ γιὰ τὴν ἀργοπορία σου. Εὐχαριστῶ πολὺ καὶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ γιὰ ὅλα.

Καὶ γιὰ τὴ δική σου ἀργοπορία, ***Κόμησσα τῶν Ἀχαρνῶν***, δὲν φαντάστηκα τίποτα κακὸ καὶ χαίρω πολὺ ποὺ ξαναφαίνεσαι στὴν Ἀλληλογραφία. Χαίρω ἐπίσης καὶ γιὰ τὴ στενὴ αὐτὴ καὶ ὡραία φιλία, ποὺ σὲ συνέδεσε ἀπὸ μακριὰ μὲ τὴν ἀγαπητή μας ***Τριανταφυλλένια***. Ἔτσι καλὰ κορίτσια ποὺ εἶσαστε κι' οἱ δυό, δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ συννεννοηθῆτε.

Τὴ λέξη «μαμμά», ***Τριανταφυλλένια***, ἄλλοι τὴ γράφουν μ' ἕνα μῖ κι' ἄλλοι μὲ δύο. Οἱ πρῶτοι τὴν παίρνουν ἀπὸ τὸ γαλλικό· οἱ ἄλλοι νομίζουν ὅτι συγγενεύει μὲ τὸ «μάμμη». Ἐγὼ πάλι, ἂν καὶ εἶμαι πάντα ὑπὲρ τοῦ ἁπλοῦ, προτιμῶ τὸ «μαμμά», γιατὶ μοῦ φαίνεται πὼς ἔτσι ἡ λέξη ἔχει πιὸ ἔντονη, πιὸ δική της φυσιογνωμία ἀπὸ τὸ «μαμά», ποὺ λὲς καὶ κάτι τοῦ λείπει. Θὰ πῶ στὸν κ. Στασινόπουλο πόσο σ' ἐνθουσιάζουν τὰ κομμάτια του. Ὁ κ. Λαπαθιώτης ἔχει ἄλλες ἀσχολίες αὐτὸν τὸν καιρὸ καὶ δὲν γράφει παιδικά. Κι' ἡ δ. Μαρκέτου ἐπίσης εἶναι πολὺ ἀπασχολημένη. Κανένας ὅμως δὲν σᾶς ξεχνᾷ καὶ σὲ πρώτη εὐκαιρία πάλι μοῦ στέλνει.

Τὸ ***Ἑλληνικὸ Χῶμα***, σ' ἕνα ὡραῖο του γράμμα, μὲ πολλὰ καὶ διάφορα, μοῦ γράφει καὶ τοῦτο: Ἀγόρασε τὸν τόμο μου τοῦ 1908. Καὶ τόσο τοῦ ἄρεσε, τόσο τὸν διασκέδασε, ὥστε ἀποφάσισε νὰ μὴν ξοδεύῃ τὶς οἰκονομίες του παρὰ μόνο γιὰ νἀγοράζῃ παλιούς μου τόμους. Ὡς καὶ τὸ «γροσάκι» φυλάει τώρα, γιατὶ ξέρει πὼς φασούλι τὸ φασούλι γεμίζει τὸ σακκούλι. Ἔτσι θὰ κάμῃ σιγὰ-σιγὰ μιὰ ὡραία βιβλιοθήκη, χρήσιμη, ὠφέλιμη, ἐκεῖ ποὺ θὰ πετοῦσε τὰ λεπτά του σὲ γλυκύσματα ἢ σὲ πράγματα περιττά. Παράδειγμα ἀξιομίμητο.

Χαίρω πολύ, ***Παιδικὴ Καρδιά***, ποὺ ἔγεινες συνδρομήτρια καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν καλὴ ἰδέα. Ναί, νὰ ἱδρύσετε αὐτὸ τὸ σύλλογο μὲ τὴν ἐξαδέλφη σου καὶ νὰ ἐργασθῆτε καὶ σεῖς γιὰ τὴ διάδοσή μου, ὅπως τὸ κάνουν τόσα ἄλλα παιδιά.

Ναί, ***Χιακὸ Ἀκρογιάλι***, ὅταν ἔχῃς τὴν ἐπιθυμία, θὰ μπορέσῃς νὰ διακριθῇς. Γιατὶ ἀπὸ τὰ γράμματά σου τὰ ὡραῖα βλέπω πὼς ἔχεις καὶ τὰ προσόντα ποὺ χρειάζονται. Θέλησις λοιπόν. Νὰ καταγίνεσαι πάντα, νὰ μὴ χάνῃς τὸν καιρό σου, νὰ μὴν τεμπελιάζῃς. Προπάντων ὅμως νὰ μὴ βιάζεσαι. Αὐτὰ δὲν κατορθώνονται σὲ μιὰ μέρα.

Νὰ κι' ἡ καλή μου ***Δέα***. Χωρὶς νὰ ἔχῃ θέμα, ἐκάθησε νὰ μοῦ γράψῃ καί, μόνο γιατὶ ***ἤθελε***, κατάφερε νὰ μοῦ κάνῃ ἕνα μεγάλο κι' ὡραῖο γράμμα μὲ χίλια δυὸ ἐνδιαφέροντα, ποὺ τῆς ἐρχόνταν στὸ νοῦ ἐνῷ μοῦ ἔγραφε. Τί κρῖμα νὰ μὴ μοῦ δίνῃ συχνότερα αὐτὴ τὴν εὐχαρίστηση! Χαίρω ποὺ ὁ καθηγητής της, παλιὸ διαπλασόπουλο κι' αὐτός, τῆς λέει τόσα καλὰ γιὰ μένα· καὶ ποὺ ὁ πατέρας της ἀκόμα τῆς γυρεύει νὰ διαβάζῃ τοὺς τόμους μου.

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: ***Ναυαγὸς τῆς Κυνθίας, Μπερμαντάκος, Κόρη τῆς Ἴδης, Μάρκος Μπότσαρης, Διαυγὴς Νοῦς, Μιμόζα, Σὰν-Ζαίν, Ἀκαλανθίς, Ξανθὸς Ἱππότης*** καὶ ***Γριφοφιλάστης***.—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: *9. «Ἀπὸ ἕνα Ἡμερολόγιο»* τῆς ***Τριανταφυλλένιας***.—*10. «Τὸ παραμύθι τοῦ Παπποῦ»* τῆς ***Ἀλησμόνητης Σμύρνης***.—*11. «Ἄκακα Πειράγματα» 2ο* τοῦ ***Ἀφράτου Γουρουνόπουλου***.—*12. «Μελαγχολία»* τῆς ***Πικρῆς Σκλαβιᾶς***.—*13. «Μικροῦ μεγάλο παράπονο»* τοῦ ***Καλαματιανοῦ Μαντηλιοῦ***.—*14. «Roy»* τοῦ ***Ἑλληνικοῦ Χώματος***.—*15. «Ἀνοιξιάτικη Μέρα»* τῆς ***Τριανταφυλλένιας*** *(2ο αὐτό· ὑπάρχει καὶ 3ο ἀλλὰ μένει γιὰ τὴν ἄλλη Τριμηνία.)—16 καὶ 17. «Στὴν Τάξη» καὶ «Δέκα σελίδες Ἱστορία», 1ο καὶ 2ο* τῆς ***Ἡλιογέννητης***.—*18. «Παλάτι στὰ σύννεφα»* τῆς ***Σμύρνης***.

Ἀπορρίπτονται: *«Γιατὶ πονῶ»* τοῦ ***Ἀδάμαντος***. *Δυσανάγνωστο, κακογραμμένο, μὲ διορθώματα ἀπὸ πάνω. Δὲν τὸ ἀντέγραφε τουλάχιστο;—«Φασαρία στὴν αὐλή»* τοῦ ***Μικρασιατάκι***. *Κι' αὐτὸ δυσανάγνωστο· ἀλλὰ καὶ ἀκατάλληλο, ἀντιπαιδαγωγικό.—«Χειμῶνας»* τοῦ ***Ὀρέστη Κελετρηνοῦ***. *Κοινό, χωρὶς τίποτα τὸ ἰδιαίτερο.—«Πάθημα» καὶ «Τί ἀξίζει ὁ σκύλος»* τοῦ ***Μορφέως***. *Καλὰ καὶ τὰ δυό, ἀλλὰ τὸ γράψιμο ὑστερεῖ. Ὁ* ***Μορφεὺς*** *θὰ μποροῦσε νὰ τὰ γράψῃ πάλι μὲ περισσότερη ἐπιμέλεια καὶ τάξη.—«Γλῶσσα»* τῆς ***Δούκισσας Γαβριέλλας***. *Κι' αὐτὸ καλό, ἀλλὰ κακογραμμένο, δὲν ἔχει ὕφος στρωτό, ὁμοιόμορφο.—«Δῶρο ἀπὸ καρδιά»* τῆς ***Γοητείας τῶν Ναρκίσσων***. *Ἐπίσης. Μπορεῖ νὰ ξαναγραφῇ. Νὰ λείψῃ δὲ καὶ ὁ περιττὸς ἐπίλογος —«Πετῶντας ἐξύπνησα»* τοῦ ***Βάτου***. *Ἄτεχνο κι' αὐτό, ἂν καὶ νόστιμο.—«Ἀνέκδοτο τοῦ Μιαούλη»* τοῦ ***Λευκόμαλλου Χειμῶνος***. *Δὲν μοῦ φαίνεται ἀληθινό, γνήσιο· καὶ γιὰ ἕνα ἱστορικὸ πρόσωπο σὰν τὸ Μιαούλη, δὲν ταιριάζει νὰ γράφουμε θρύλους ἀδέσποτους.—«Οἱ δυὸ ἀδελφοί»* τοῦ ***Μικροῦ Κόμητος***. *Ἀσήμαντο· δὲ βγαίνει τίποτα ἀπ' αὐτό.— «Ὄρνις Χρυσοτόκος»* τοῦ ***Μαγεμ. Ἀκρογιαλιοῦ***, *«Ὑπηρέτρια καὶ Ποντικοί»* τῆς ***Ἡλιακῆς Ἀκτῖνος***, *«Στὸ Δικαστήριο» 2ο* τοῦ ***Ἑλλ. Χώματος***, *«Συγγραφεὺς ἀπασχολημένος»* τοῦ ***Λαμπροῦ Ἡλίου*** *καὶ ὁ «Σκύλος κι' ὁ κύριός του»* τοῦ ***Πανούργου Ὀδυσσέως***,*—ὅλ' αὐτὰ γνωστὰ ἀνέκδοτα, πολλὲς φορὲς δημοσιευμένα.*

Γιὰ τἆλλα ποὺ ἔλαβα, θὰ πῶ στὸ ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 5.—Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1924. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: *Πόνος τῆς Καρδιᾶς, ἀ. (ΑΛ). Μελαγχολικὸς Ἰδεολάτρης, ἀ. (ΑΔ). Παγκόσμιο Ὄνειρο, ἀ. (ΔΓ). Ἀετόπουλο, ἀ. (ΨΩ. Αὐτό, διότι Ἀετιδεὺς καὶ Ἀετομάχος ποὺ προτείνεις εἶναι ἄλλοι). Κυρίαρχος τῆς Θαλάσσης, ἀ. (ΝΓ). Σαντοῦτσα, κ. (ΕΚ). Σκλαβωμένη Ἴμβρος, ἀ. (ΟΣ). Γαλανὴ Σημαία, ἀ. (ΗΜ). Τίτα, κ. (ΠΜ). Τσουκνιδούλα, κ (;;;;;). Μικρὸς Βοσκός, ἀ. (ΑΚ). Βασανισμένη Ἑλλάς, κ. (ΚΠ) Μαρμαρόλευκος Σταυρός, ἀ. (βρέστε με). Πίστις Πατρίς, ἀ. (ΠΠ). Φήμη, κ. (ΦΜ). Κόρη τοῦ Ἕβρου, κ. (ΕΧ). Θρακικὴ Αὔρα, κ. (ΤΜ). Ράδιον, ἀ. (ΜΓ). Ἀσύρματος, ἀ. (;Γ). Ἐρείπια τῆς Σμύρνης, ἀ. (ΧΚ). Δυραντζῆς, ἀ. (ΑΚ). Ἀστραπή, κ. (ΑΜ). Φωτιά, κ. (ΑΠ). Ὑψιπέτης Ἀετός, ἀ. (ΘΚ). Πληγωμένος Χρυσαετός, ἀ. (ΑΝ.)*

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: *Μαϊμουδίτσα, κ. Χιόνι, κ. Μακεδονικὸν Ἰδεῶδες, ἀ.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Νεφέλην*** (ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστεῖ γιὰ τὸ καλό σου γράμμα καὶ γιὰ τὸ πρόγραμμα τῆς «Φωτεινῆς Σάντρη»· θὰ γράψῃ

γι' αὐτοὺς τοὺς θιάσους ποὺ κρεουργοῦν τὰ θεατρικὰ ἔργα') ***Χαμόγελο τῆς Εὐτυχίας*** (εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα· ἐγκάρδια συλλυπητήρια) ***Κατίναν Β. Γκορτσ.*** (ἔκανες πολὺ καλὰ καὶ θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ ἂν ἐξακολουθήσῃς') ***Δάφνην τῶν Νικητῶν*** (ὤ, δὲν πειράζει καθόλου ποὺ εἶσαι μικρός· ἐδῶ, μαζί μου, θὰ μεγαλώσῃς.) ***Ὀρεσίβιον Πᾶνα*** (μπράβο γιὰ τὸ ἄριστα τῆς ἔκθεσης· «λογογράφος» εἶναι γενικῶς ὁ «συγγραφεὺς», ὥστε μπορεῖ καὶ νὰ εἶναι καὶ νὰ μὴν εἶναι «φιλόλογος»·) ***Ἄστρον τῆς Ἀνατολῆς*** (τί ἀπάντησιν ἔννοεις; δὲν ἀπαντῶ σ' αὐτά·) ***Α. Φραγκάκη*** (ἔστειλα· εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὶς εὐχές·) ***Δημοκράτην*** (ἔστειλα 10 φύλλα λυσσχ·) ***Ἐμμ. Χατζημιχαὴλ*** (εὐχαριστῶ πολύ· ναί, τώρα μπορεῖς νὰ μοῦ στείλῃς γιὰ τὴ Β' τρίμηνία·) ***Δαιμόνιον*** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις·) ***Βωμὸν*** (μόνος σου πρέπει νὰ εὕρῃς τὴ λύση) ***Γεωργ. Πουλ.*** (πρέπει νὰ διαθέσῃς τὸν Ὁδηγὸ τοῦ Συνδρομητοῦ·) ***Πόθον τῶν Γραμμάτων*** (τὰν ἔλαβα· εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια·) ***Σαντούτσαν*** (χαίρω πολύ· γράψε μου·) ***Πρίγκηπα Ἰνδῶν*** (τὸ φευδώνυμο ***Βιντὸκ*** τὸ ἔχει ἄλλος·) ***Μαϊμουδίσαν*** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα·) ***Δόκτορα Μπαμπύ, Καπετὰν Καραπιπέρην, Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους, Πανταχοῦ Παρόντα, Καπετὰν Γιάννην, Κορυφὴν τοῦ Ὀλύμπου*** κτλ. κτλ.

Ν. Πιστοφίδην, Λαμπρὸν Ἥλιον, Δοξασμ. Σπάρτην, Ρωβύρον Κατακτητήν, Φώτω (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***8 Μαρτίου***, θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ νέου 213ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 8 Μαΐου.

196. Λεξίγριφος.

Φιλόσοφε-αὐτὸ κι' ἂν εἶν' ὡραῖο! -
Τὸν κάνω ἐγὼ μ' ἕνα θεὸν ἀρχαῖο,
Μ' ἐν' ἄρθρο, ὄχι τὸ δικό του,
Καὶ... καὶ... μὲ τὸ χαϊδευτικό του!

Γέρω-Δῆμος

197. Συλλαβόγριφος

Τὸ πρῶτο κάνει ὄρχο,
Τὸ δεύτερο ρωτῷ
Καὶ τ' ὅλο μου γνωρίζει
Ἂν σ' εἶδα ἄλλη φορά.

Δημοσθένης Μιράογετζης

198. Μεταγραμματισμὸς

Μικρὴ νῆσος εἶμαι,
Στὸ Αἰγαῖο κεῖμαι.
Ἕνα γράμμ' ἀλλάζεις;
Ἀπ' τὴ ζέστη σκάζεις.

Καμένη Σμύρνη

199. Αἴνιγμα

Ἂν ζητῇς τἀρσενικό μου
Μέσα σπάνθη θὰ τὸ βρῇς,
Μ' ἂν ζητῇς τὸ θηλυκό μου,
Πήγαινε νερὸ νὰ πιῇς.
Ὅσο γιὰ τὸ οὐδέτερό μου,
Εἶναι σὰν τὸ ἀρσενικό μου!

Πυροβολιτάκι

201—202. Λογοπαίγνια

1.—Ποῖον χρονικὸν ἐπίρρημα εἶναι βουνόν;

2.—Τί κοινὸν μεταξὺ τριανταφύλλου καὶ . . . γαϊδάρου;

Πανταχοῦ Παρόν

200. Τρίγωνον

* * * * * * * = Ἀρχαῖος ρήτωρ
* * * * * = Νῆσος Αἰγαίου
* * * * = Ἐπίρρημα.
* * * * = Μικρὸς θεός.
* * * = Μέλος προσωπ.
* * = Ἀκραῦφάσματ.
* = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἥρως τῆς Κουτάχειας

203. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος — Νίτσα, Καλλιόπη, Τάκη! ἐλᾶτε νὰ σᾶς δείξω ἕνα ζῶο ποὺ δὲν θὰ τὸ εἴδατε ποτέ σας.

— Ἀ, μᾶς τόλες! Ποῦ εἶναι;

Νηρηΐς τῶν Ἀνθέων

204. Ποικίλη Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, ἡ δευτέρα τῆς δευτέρας καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν κάτι τερπνὸν καὶ ὠφέλιμον:

1, Κυνικὸς φιλόσοφος. 2, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 3, Ἀριθμητικὴ πρᾶξις· 4, Σκύθης φιλόσοφος.

Δοξασμένο Κρητικόπουλο

205. Φωνηεντόλιστον.

*σ-δ-φτν *-λπ-τ-κν κρμστρ*

Πόθος τῶν Γραμμάτων

206. Γρῖφος

	ἄλλα					
	ἄλλα			ξε		
Μ	ριχν	τὶ	ἄλλα	ξε	νοφ	ξε αὶ
	ἄλλα		ἄλλα	ξε		
	ἄλλα			ξε		

Ἀγέλαστος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

207—208. Cinéma-Rébus

1) Πρός, νῆσος, ὁδή, δριμύ, ἐκεῖ.—2) Καί, γάμος, ἀναπέτασον, βῆξ, αὕτη, ἐκεῖ, Νικαία, μορφασμός.—3) Σ, σῶμα, κίσσα, πρός, δίκτυ, ἔχει.

Τρίο ψευδωνυμα Διαπλασοπαίδων.

Μάγισσα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πν. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 45

597. Ἀλκιβιάδης (ἄλκη, βία, δίς.)—598. Πόσος πόνος-Πόρος-πόλος-πότος-πόθος-πόκος. — 599. Ζητῶ-Ζήτω.— 600. Ὁ Ἴθακος, ἡ Ἰθάκη, (καὶ ὁ Ζάκυνθος, ἡ Ζάκυνθος.

601.
Σ Σ Α Σ
Υ Ο Ι Ι
Τ Τ Μ Σ
Ο Η Ο Η Α Η Υ Ι
Κ Ν Λ Α Τ
Ο Ο Ι Ο
Σ Σ Α Σ

602. ΝΟΡΒΗΓΙΑ (ὀργή, Ρήγιον, Βία, Ἥριννα, γάρ, Ἰβάν, Ἀραβία.)—603. Βρόντης, Στεροπτης, Ἄργης, Πολύφημος. 604. ΑΡΗΤΗ (Ἀλαζών, Ρυπαρός, Ἥλιος, Τάλαντον, Ἦχος.) — 605 Δεῖ δὴ χρημάτων καὶ ἄνευ τούτων οὐδὲν τῶν δεόντων γίγνεται.—606. *Τὰ τῆς τύχης ἄδηλα·* (τᾶ, τ' εἰς τι χ' εἰς αὐ, ἢ λᾶ.)—607. Sapin (sa, pin.) — 608. LONDRES (Lion, Or, Nîmes, Dindon, Raisin, Étain, Serin.)

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ **1** ἕως **10** τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. **4**, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν **10** λέξεων **40** λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα λεπ. **50** καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. **70**. Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὴ **2**.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΔ'—396)

Εὐχαριστῶ «Μαῦρη Σκιά», Μέμφιδα, γιὰ ὑποστήριξη.— *Ἰνές, ἐλήφθη* στείλατε Δ)σιν. *Πανταχοῦ Παρών*

(ΚΔ'—397)

Κόμισσα τῶν Ἀχορνῶν, Πικρὴ Σκλαβιά, στὸ Δημοψήφισμα ὁλόθερμα σᾶς ὑποστηρίζω. Ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστικά;

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

(ΚΔ'—398)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΤΡΟΜΗΤΩΝ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΩΝ» Ἱδρύθη Σύλλογος, ἀποσκοποῦν τὸ Ξεσπάθωμα, τὴν ἀνακάλυψιν ψευδωνύμων καὶ διανοητικὴν μόρφωσιν Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν· Ἀρχηγός: ΚΟΥΚ, Ὑπαρχηγός: ΛΙΒΙΓΚΣΤΩΝ, Γραμματεύς: ΜΑΓΓΕΛΑΝΟΣ, Ταμίας: ΑΑΡΒΙΝΟΣ. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι. Δ)σις: Δ. Μαντσίδην (δ. Σ.), Ἐδέσσης 5, Θεσσαλονίκην.

(ΚΔ'—399)

Χορεπιδώντας μπαίνω στὸ σαλονάκι μας μὲ σκοπὸ νὰ τσουκνιδίσω ὁρισμένους. Προφυλαχθῆτε! — ΒΕΑΤΡΙΚΗ, πολὺ σκερτσόζα εἶσαι· μὲ ξέρεις.

ΤΣΟΥΚΝΙΔΟΥΛΑ

(ΚΔ'—400)

ΘΡΗΝΕ ΜΑΝΝΑΣ, ὑποστηρίζομεν τὸ ὡραιότερον ψευδώνυμον τοῦ Δημοψηφίσματος.

ΚΟΥΛΑΚΕΡΟΣ, ΥΙΟΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

(ΚΔ'—401)

«Ἐννέα Μοῦσες», ἀπαντώντας στὴ ρώτησή σας, λάθεψα βάζοντας: Βυζαντινὴ ἀντὶ Ρωμαϊκή. Διάχνεται τάχα;

ΕΛΛΑΔΑ

(ΚΔ'—402)

Ἀνακάλυψις: *Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους* =Γεώρ. Πραπόπουλος.

Βασανισμένη Ἑλλάς

(ΚΔ'—403)

ΗΡΩΙΚΗ ΦΕΣΑ

(ΚΔ'—404)

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΘΡΙΑΜΒΟΣ,, Ἐν Ἀθήναις

Πρόεδρος: Νικήτης τοῦ Μαραθῶνος· *Γραμματεύς*: Μελαγχολικὸς Ἰδεολάτρης, *Ταμίας*: Παλμὸς Καρδιᾶς. Δεχόμεθα μέλη καὶ ἀντιπροσώπους.

Α' Διαγωνισμὸς ποιήματος· θέμα ἡ ξενιτιά· συμμετοχὴ δραχμή· προθεσμία δίμηνος. Βραβεῖα: α') 20 δραχ. β') 10 δρ.—Δ)σις: Ὁδ. Ἐξαρχάκην, Μάρκου Μπότσαρη 7, Ἀθῆναι.

(ΚΔ—405)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ,,

Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ (ΚΓ'—1698). Ἐβραβεύθησαν: *Μικρασιατάκις, Φασουλῆς.*

(ΚΔ'—406)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ἀπαντήσεις 112. Βραβεύτηκαν: Μαραγκός, Ρωβύρος Κατακτητής, Σαράβας. Λοιποὺς εὐχαριστῶ.

ΦΥΛΟΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

(ΚΔ'—407)

Παιδιά! τὴν ΗΡΩΙΚΗ ΦΕΣΑ ψηφίστε. Ὅλοι τὴν Ἡρωϊκὴ Φέσαμε. *Θεανὼ Θ. Μακρῆ*

(ΚΔ'—408)

Χωρετῶ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα, ἰδιαιτέρως *Χείμαρραν* καὶ *Ἀζώρ.*

ΑΣΤΡΑΠΗ

(ΚΔ'—409)

ΘΡΗΝΟΣ ΜΑΝΝΑΣ, ὁλοψύχως ὑποστηρίζομεν τὸ ὡραιότερον ψευδώνυμον τοῦ Δημοψηφίσματος. Ὅλοι αὐτὸ πρέπει νὰ ὑποστηρίξετε.—ΜΗΛΒΙΑ, ΦΑΥΣΤΑ

(ΚΔ'—410)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ζητοῦμεν ἀντιφάρμακον γιὰ τὸ σοβαρὸ πυρετὸ τῆς ΑΔΗΣΜΟΝΗΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ καὶ Σία ἐπὶ τῇ μὴ ἀνακαλύψει των πάντοτε ἀγνώστων :—ΜΗΛΒΙΑ καὶ ΦΑΥΣΤΑΣ

(ΚΔ'—411)

ΙΔΕΟΛΑΤΡΙΣ, τὰ συγχαρητήριά μου γιὰ τὴν ἐπιτυχία σου στὶς διπλωματικὲς ἐξετάσεις.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

(ΚΔ'—412)

Ἱδρύθη Μαθητικὸς Σύλλογος «ΠΤΠ». Σκοπός: Προκηρύξεις διαγωνισμῶν, Ἀναπαλλύψεις ψευδωνύμων, Διάδοσις Διαπλάσεως. Δ)σις: Φιλιππίδην, Κομηνῶν 55, Ἀθῆναι. Δεχόμεθα μέλη καὶ ἀντιπροσώπους.

(ΚΔ'—413)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. μὲ ὅλους, ὅσοι μοῦ προτείνουν. ΛΥΡΑΝΤΖΗΣ

(ΚΔ'—414)

ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΩ κάρτες (τοκία, καλλιτεχνικὲς) καὶ Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλους καὶ ὅλες (προτιμῶ Βολιώτες). Καινούρια Δ)σις: Démètre Catsonis, Salah-el-Dine, 21, Alexandrie (Egypte).

ΑΤΛΑΣ

(ΚΔ'—415)

Ψηφίσατε ὅλοι τὸν ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΝ ΤΟΥ 1922 γιατὶ πραγματικῶς τοῦ πρέπει. Σὲ ὑποστηρίζω μὲ 188 ψῆφους.

ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(ΚΔ'—416)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. μὲ ὅλους ὅσοι μοῦ προτείνουν.—*Νεφελοδύης Ψυχή, Μινόν, Νεράϊδα τῆς Λίμνης, Μακεδονοπούλα*, δέχεσθε ἀνταλλαγὴν Μ. Μ. μέσω Διαπλάσεως;—ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἕξη: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, καὶ 20ός. Ἕκαστος τόμος δρ. 15, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. 16 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. 20 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1923) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 30 ἐν ὅλῳ, Ἕκαστος τόμος ἄρραφος, δρ. 47 καὶ ρραμμένος δρ. 50. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. 2 ὁ ἄρραφος καὶ δρ. 5 ὁ ρραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 12,—εἴτε ἄρραφος, εἴτε ρραμμένος.

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Νέος Τιμοκατάλογος

[Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμούς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ].

Ἀδελφούλα μου, δρ.15 (1,40 καὶ 4.)

Ἀφροδίτη, δρ. 15 (2 καὶ 5).

Ζακυνθινὸ Μαντήλι, δραχμ. 15 (1,40 καὶ 4).

Θέατρον, Τόμος Γ', δραχμ. 8, (1,50 καὶ 5).

Ἰσαβέλλα, δρ. 12 (1,20 καὶ 3,50).

Κακὸς Δρόμος, δρ. 8 (1,20 καὶ 3,50).

Κόσμος καὶ Κοσμᾶς, δραχμ. 15 (1,60 καὶ 4).

Κωμωδία τοῦ Ἀριστείου, δρ. 3, (1 καὶ 2,80).

Μητρυιά, δρ. 5 (1 καὶ 2,80).

Πετριὲς στὸν Ἥλιο, δρ. 10,— (1,40 καὶ 4).

Πόλεμος, δρ. 14 (2,10 καὶ 5).

Στάχυα καὶ Παπαρούνες, δρ. 10 (1,40 καὶ 3,60).

Στέλλα Βιολάντη, δραχ. 8 (1,20 καὶ 3,50).

Τιμὴ τοῦ Ἀδελφοῦ, 2 τόμοι, δρ. 28 (3,60 καὶ 8).

Φοιτηταί, δρ. 8 (1 καὶ 2,80).

Τυπώνεται:

Ἡ Τρίμορφη Γυναίκα.